

СЪКРОВИЩА ОТ СВИДЕТЕЛСТВА ТОМ II

ЕЛЕНА Г. ВАЙТ

ПРЕДГОВОР

Периодът от деветнадесет години, който обхващат съветите, изложени в този том, е време на разрастване делото на адвентистите от седмия ден.

В предишните десетилетия доктриналните основи са вече положени, църковното дело – организирано, и сега се поставя началото на такива водещи сфери от църковната дейност като книгоиздаването, медицинските грижи и образованието. Започват да се откриват и възможности за мисиониране в чужди страни.

Наставленията през този критичен период са дадени с цел да предпазват църквата и да назидават членовете ѝ. Те говорят на сърцата ни и днес, когато сме изправени пред подобни възможности, проблеми и отговорности.

Както и в том I, статиите са представени в техния хронологичен ред. Датата на първоначалното публикуване и източникът са посочени под черта в началото на всяка глава. По-голямата част от материала е подбран от "Свидетелства за църквата", т. 4, 5 и 6, а четири глави са извлечени от други книги и периодични статии на авторката.

Горещото желание на издателите е съветите от книгата в ръцете на адвентистите от седмия ден по целия свят да доведат до постигането на по-висши морални образци и по-сериозна служба.

ДЕНЯТ НА ГОСПОДА Е БЛИЗО (1882 г., т. 5, с.98-105)

"Близо е великият ден Господен. Близо е и много бърза – гласът на деня Господен. Така ще извика горчиво и силният. Ден на гняв е оня ден, ден на смущение и на утеснение, ден на опустошение и на разорение, ден на тъмнина и на мрак, ден на облак и на гъста мъгла, ден на тръба и на тревога против укрепените градове и против високите кули при ъглите. Аз така ще наскърбя човеците, щото ще ходят като слепи, защото са съгрешили против Господа" (Соф. 1:14-17).

"И в онова време ще претърся Ерусалим с лампи и ще накажа мъжете, които почиват на дрождието си. Които думат в сърцето си: "Господ няма да стори ни добро, ни зло" (Софония 1:12).

"Изпитайте себе си, да! Изпитайте, народе безсрамни..., преди да влезе указът в сила – (денят минава като плява) – преди да ви сполети лютият гняв Господен, преди да ви постигне денят на гнева Господен. Търсете Господа, всички кротки на земята, които извършвате съдбите Му; търсете правдата, търсете кротост, негли бъдете покрити в деня на гнева Господен" (Соф. 2: 1-3).

Ние сме вече към края на времето. Показано ми бе, че Божиите наказателни възмездия са вече съвсем близо. Господ ни е предупредил за предстоящите събития. От Неговото Слово се излъчва светлина, макар мрак да покрива земята и гъста тъмнина народите. "Когато казват: "Мир и безопасност!", тогава ще ги постигне внезапно погубление... и никак няма да избегнат."

Наш дълг е да изследваме причините за тази страшна тъмнина, за да се предпазим от действия, чрез които хората са си предизвикали такава голяма

измама. Бог им е дал възможност да научат Неговата воля и да ѝ се покоряват. В Словото Си той им е дал светлината на истината. Изпращал им е предупреждения, съвети и увещания, но малцина ще послушат Неговия глас. Подобно на еврейския народ повечето така наречени християни се хвалят със своите големи предимства, но не се обръщат към Бога, за да получат тези велики благословения. В безкрайната си милост Бог е изпратил на света една последна предупредителна вест, обявявайки, че Христос е вече при вратата и обръщайки вниманието към нарушения Негов закон. Но както предпотопните хора отхвърлиха с презрение предупреждението на Ной, така и днешните любители на удоволствия ще отхвърлят вестта на Божиите верни служители. Светът върви по своя неотклонен път, погълнат, както винаги, от неговите работи и удоволствия, докато в същото време Божият гняв е готов да се излее над престъпилите закона.

Внимавайте на себе си

Нашият състрадателен Изкупител, предвиждайки опасностите, които щяха да застрашат Неговите последователи в това време, им даде едно специално предупреждение: "Но внимавайте на себе си да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи и ви постигне оня ден внезапно като примка; защото така ще дойде върху всички, които живеят по лицето на цялата земя. Но бдете всякога и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане, и да стоите пред Човешкия Син" (Лука 21:34-36). Ако следва примера на света, църквата ще сподели същата участ. Но тъй като тя е имала по-голяма светлина, наказанието ѝ ще бъде по-голямо от това на непокаяните.

Ние като народ изповядваме, че познаваме истината по-добре от всички други хора на света. Тогава нашият живот и характер трябва да бъдат в хармония с такава вяра. Точно пред нас е денят, когато праведните ще бъдат събрани на снопи като скъпоценно жито за небесната житница, докато нечистите ще бъдат събрани подобно на плевелите за огъня на последния велик ден. Но пшеницата и плевелите "растат заедно до жетвата".

В житейските си задължения праведните до последния момент ще бъдат свързани с безбожните. Чадата на светлината са пръснати между чадата на тъмнината, та всички да виждат контраста. Така Божиите чада ще "изявяват славата на Този, Който ги е извел от тъмнината и ги е въвел в Своята чудесна светлина". Горещата в сърцето Божествена любов, изявяваната в живота христоводна хармония ще бъдат като небесен лъч, огрял хората в този свят, за да могат те да видят и оценят неговото превъзходство.

Подобните привличат подобни. Пиещите от един и същи извор на благословение ще бъдат привлечени по-близо един до друг. Живата истина в сърцата на вярващите ще води към блажена и щастлива сплотеност. Така ще се отговори на Христовата молитва учениците му да бъдат едно, както Той е едно с Отца. Всеки истински покаян човек ще се стреми към това единство.

При безбожните ще се наблюдава измамна хармония, прикриваща отчасти вечно несъгласие. В съпротивата им срещу Божията воля и истина те са единомислени, докато във всичко друго са раздирани от омраза, съперничество, завист и борба до смърт.

Чистият и нечистият метал сега са така смесени, че само проникателното око на Бога може със сигурност да ги разпознае. Но моралният магнит на светостта и истината ще привлича чистия метал, а ще отблъсква долния и фалшивия.

Фалилива сигурност

"Близо е великият ден Господен. Близо е и много бърза..." (Соф. 1:14), но къде виждаме истинския християнски дух? Кои се приготвят да устоят във времето на предстоящото изкушение? Хората, на които Бог е поверил светите, тържествени, изпитващи истини за това време, спят на поста си. С действията си те казват: "Ние имаме истината; ние сме "богати, забогатяхме и нямаме нужда от нищо"; а Верният свидетел заявява: "...не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол" (Откр. 3:17).

С каква точност тези думи описват сегашното състояние на църквата: "Не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол." Вести на предупреждение, диктувани от Светия Дух, са предадени от Божиите служители, дефекти в характера са посочени на грешащите, но те казват: "Това не се отнася за мен. Не приемам вестта, която ми носиш. Аз върша най-доброто, което мога. Вярвам в истината."

Злият слуга, който каза в сърцето си "господарят ми се забави" (Матей 24:48), изповядваше, че очаква Христос. Той беше "слуга" – външно предан на Божията служба, докато сърцето му бе отдадено на Сатана. За разлика от подигравателя той не отрича явно истината, но в живота си разкрива чувствата на сърцето си – че Христовото идване ще се забави. Неговата дързост го прави нехаен към вечните интереси. Живее според принципите на света и се съобразява с неговите обичаи и навици. В него вземат връх себелюбието, светската гордост и славолюбието. Опасявайки се, че братята му може да се издигнат над него, той започва да подценява усилията и да оспорва подбудите им. По този начин бие съслужителите си. Като се отчуждава от Божия народ, той все повече се приближава към безбожните. Намираме го, че яде и пие с "пияниците" – събира се със светски хора и споделя техния дух. Така бива приспиван в плътска сигурност и побеждаван от небрежност, безразличие и леност.

Злото е започнало със занемаряване на бдението и тайната молитва, след това са били пренебрегнати други религиозни задължения и така се е отворил пътят за навлизане на всичките грехове. Всеки християнин ще бъде нападнат от съблазните на света, исканията на плътското естество и преките изкушения на Сатана. Никой не е в безопасност. Независимо каква е била предишната ни опитност, колко високо е положението ни ние имаме нужда от постоянно бдение и молитва. Всекидневно трябва да бъдем ръководени от Божия Дух, иначе ще бъдем ръководени от Сатана.

Сериозно предупреждение

Наставленията на Спасителя към Неговите ученици бяха дадени за поука на последователите Му от всеки век. Когато каза: "Внимавайте над себе си", Той имаше предвид тези, които щяха да живеят в последните дни. На нас се пада задължението да подхранваме в сърцето си скъпоценните добродетели на Светия Дух.

Сатана действа с неотслабващо постоянство и огромна енергия, за да привлича в редовете си изповядващите се за Христови последователи. Работи "с всичката измама на неправдата между ония, които погиват". Но той не е единственият работник, чрез когото се крепи царството на тъмнината. Всеки, който подтиква другите към грях, е изкусител. Всеки, който подражава на

великия измамник, е негов помощник. Поддръжниците на някое зло дело провеждат стратегията на Сатана.

Постъпките разкриват принципите и подбудите. Плодът на мнозина, смятащи се за растения в Божието лозе, говори, че те са само тръни и бодли. Цяла църква може да одобрява погрешното поведение на някои свои членове, но одобрението не доказва, че неправдата е правда. Трънката не може да роди грозде.

Ако някои, изповядващи, че вярват истината за това време, можеха да разберат действителното си положение, те щяха да загубят надежда за Божията милост. Упражнявали са цялото си влияние против истината, против предупреждаващия глас и против Божия народ. Вършили са делото на Сатана. Мнозина са били така омаяни от сатанинските измами, че никога няма да могат да се възвърнат. Такова състояние на отстъпничество не може да не причини загубата на много човешки души.

Църквата е получавала предупреждение след предупреждение. Задълженията и опасностите са били ясно разкрити на Божиите чада. Но светският елемент в тях се е оказвал твърде силен и е взел надмощие. Обичаи, навици и моди, които отклоняват душата от Бога, с течение на годините са печелили почва въпреки предупрежденията и умоляванията на Светия Дух, докато накрая погрешните им пътища са започнали да им изглеждат прави, а гласът на Духа – едва да се чува. Никой човек не може да каже, колко далеч би отишъл в греха, щом веднъж се поддаде на силата на големия измамник. Сатана влезе в Юда Искаротски и го склони да предаде своя Господ. Сатана накара Анания и Сапфира да излъжат Светия Дух. Тези, които не са се отдали напълно на Бога, могат да бъдат подведени да вършат делото на Сатана, а да се ласкаят, че служат на Христос.

Братя и сестри, умолявам ви "да изпитвате себе си дали сте във вярата; опитвайте себе си". За да се поддържа топлотата и чистотата на християнската любов, е необходимо постоянно да се получава ново количество от Христовата благодат. Използвате ли всяко средство, посредством което Божията любов да "изобилства все повече и повече" във вас, "за да изпитвате нещата" и да бъдете изпълнени с "плодовете на правдата, които са чрез Исуса Христа за слава и хвала Божия?" (Фил. 1:9-11).

Много хора, които би трябвало да стоят твърдо за правдата и истината, са проявявали слабост и нерешителност и с това са насърчили атаките на Сатана. Тези, които не успяват да порастат в благодат, като не се стремят да достигнат най-високия образец в Божествените неща, ще бъдат победени.

Това, от което църквата се нуждае

За християнина този свят е място на чужденци и врагове. Ако не прибягне за своя защита към Божественото всеоръжие и не си служи с меч на Духа, той ще стане плячка на силите на мрака. Вярата на всеки ще бъде изпитана. Всички ще бъдат изпробвани, както златото се изпробва в огъня.

Църквата се състои от несъвършени, грешащи мъже и жени, които имат нужда постоянно да упражняват милосърдие и дълготърпение. Но от дълго време съществува всеобща хладкост; вмъкналият се в църквата светски дух е бил последван от отчужденост, критикуване, злоба, борба и нечестие.

Ако се проповядва по-малко от хора с неосветено сърце и живот, а се посвещава повече време за смиряване на душата пред Бога, тогава можехме да се надяваме, че Господ ще ви се яви на помощ и ще излекува отстъпничествата ви.

Много от проповедите напоследък пораждават чувство на измамна сигурност. Важни интереси в Божието дело не могат да се ръководят мъдро от хора с толкова слаба реална връзка с Бога, каквито са някои от нашите проповедници. Да се повери делото на такива мъже, е все едно да се поставят деца да управляват големи морски плавателни съдове. Лишените от небесна мъдрост, лишените от Божията жива сила не са компетентни да управляват евангелския кораб сред айсберги и бури. Църквата преминава през сурови борби, но в нейното опасно състояние мнозина са склонни да я поверят в ръцете на хора, които със сигурност ще я доведат до корабкрушение. Още сега се нуждаем от кормчия на борда, защото приближаваме пристанището. Като народ трябва да сме светлината на света. Но колко много от нас са безумни девици без масло в светилниците си. Дано Господ на благодатта, изобилстващ с милост и изпълнен с прощение, ни съжали и спаси, за да не загинем заедно с несправедните.

В това време на борба и изпитание ние се нуждаем от цялата подкрепа и утеха, които можем да извлечем от правдивите принципи, от ясно определените религиозни убеждения, от пребъдващата увереност в Христовата любов и от богатата опитност в Божествените неща. Ще стигнем до пълния ръст на мъже и жени, вярващи в Исус Христос, само в резултат на постоянно растене в благодатта.

О, какво да кажа, за да отворя слепите очи, да просветя духовните схващания! Грехът трябва да бъде разпънат. Светият Дух да извърши пълно морално подновяване. Трябва да имаме Божията любов с жива, пребъдваща вяра. Това е златото, пречистено през огън. Можем да го постигнем единствено чрез Христос. Всеки искрен и сериозен търсач на истината ще стане участник в Божественото естество. Душата му ще бъде изпълнена със силен копнеж да опознава пълнотата на онази любов, която надминава всяко знание. С напредването в духовния живот той все повече ще схваща възвишените, облагородяващи истини на Божието слово, докато чрез гледане се промени и започне да отразява подобие на своя Изкупител.

ЗАВИСТ И КРИТИКУВАНЕ (1882 г., т. 5, с.56-59 – Важно свидетелство)

Завистта говори не само за извратеност на характера, но и за безхарактерност, която разстройва всички способности. Началото ѝ се корени в Сатана. Той пожела първенство в небето и тъй като не можеше да притежава цялата власт и слава, които искаше, се разбунтува против Божието управление. Завидя на нашите първи родители и ги изкуши да съгрешат. Така погуби тях и целия човешки род.

Завистливият човек затваря очите си пред добрите качества и благородните дела на другите. Той винаги е готов да подцени и да изтълкува изкривено хубавото. Хората често изповядват и изоставят други слабости, но малко може да се очаква от завистливия човек. Да завиждаш на някого, означава, че признаваш неговото превъзходство над себе си, а гордостта не позволява отстъпки. Ако се направи опит завистливият човек да бъде убеден да види греха си, той се настройва още по-зле срещу обекта на своята завист и твърде често остава неизлекуван.

Завистливият човек пръска отрова, където отива, разделя приятели и създава омраза и бунт против Бога и човека. Той се стреми да накара другите да го смятат за най-велик, но не като полага героични, себеотрицателни усилия да

постигне сам превъзходството, а като бездейства и омаловажава достойнството на другите, положили усилия...

За езика, който обича да пакости, за бърбия език, който казва "кажи ми и ще ти кажа", апостол Яков заявява, че се запалва от пъкъла. Той разпръсква огнени главни навсякъде. Какво го е грижа разпространителят на клюки, че очерня невинния? Не спира лошото си дело, макар да убива надеждата и куража на хора, които вече потъват под тежестта на своите товари. Гледа само да задоволява своите скандалджийски наклонности. Даже изповядващите се за християни си затварят очите пред чистото, честното, благородното и милото, а подхранват в себе си съмнителни и неприятни мисли и ги разгласяват сред хората...

Мислете добро за всички хора

Когато чуваме укор против някой брат, ние приемаме този укор. На въпросите: "Господи, кой ще обитава в Твоя шатър, кой ще живее в Твоя свят хълм?" псалмистът отговаря: "Оня, който ходи незлобливо, който върши правда и който говори истина от сърцето си; който не одумва с езика си, нито струва зло на приятеля си, нито приема да хвърли укор против ближния си..." (Псалм 15:1-3).

Колко много одумване би било предотвратено, ако помнем че този, който ни говори за грешките на други, при удобен случай ще говори на други и за нашите грешки. Трябва да се стараем да имаме добри мисли за всички хора, особено за нашите братя и сестри, докато не бъдем принудени да мислим по друг начин. Не трябва прибързано да вярваме на лошите слухове. Те често са резултат на завист или недоразумения, или се коренят в преувеличаване или частично познаване на фактите. Веднъж допуснати, завистта и подозрителността ще се пръснат като семена на магарешки трън. Отклони ли се някой брат от пътя, ето случай да проявиш истински интерес към него. Иди с любезност при него, моли се за него и с него, като помниш колко голяма цена е платил Христос за изкуплението му. По такъв начин ти можеш да спасиш една душа от смърт и да покриеш множество грехове.

Един поглед, една дума, даже интонацията на гласа могат да се равняват на лъжа и да се забият като остра стрела в някое сърце, нанасяйки неизлечима рана. Така върху някого, чрез когото Бог иска да извърши добро дело, може да се хвърли съмнение, укор, така че неговото влияние да се опетни и полезната му дейност да се осуети. Има животни, при които, когато някое от тях е наранено и падне, другите веднага се нахвърлят и го разкъсват. Същият жесток дух се подхранва от някои мъже и жени с името християни. Те проявяват фарисейска ревност да убиват с камъни други, дори по-малко виновни от самите тях. Има и такива, които внимават на чуждите грешки с цел да прикрият своите или да си спечелят име като ревностни християни, принадлежащи на Бога и на църквата.

РЕВНУВАНЕТО И ТЪРСЕНЕТО НА ГРЕШКИ СЕ ОСЪЖДА (1882 г., т. 5, с.94-98)

Боли ме да казвам, че има толкова много необуздани езици сред църковните членове. Има лъжовни езици, които се хранят с некрасивите неща в живота. Има лукави, шепнещи езици. Съществува клюкарство, намесване в чужди работи, изкусни подигравки. Някои от любителите на одумването действат от любопитство, други от завист, а мнозина от омраза към онези, чрез

които Бог е говорил, за да ги изобличи. Всички тези всяващи несъгласие хора са на работа. Някои прикриват истинските си чувства, докато други бързат да разгласят всичко лошо, което знаят, или дори само подозират, за другия.

Видях, че в момента духът на лъжесвидетелствуване, който превръща истината в лъжа, доброто в зло и невинността в престъпност, действа. Сатана ликува от състоянието на така наречения Божи народ. Докато занемаряват собствените си души, мнозина с охота дебнат и търсят случаи да критикуват и осъждат другите. Всички имат дефекти в характера, така че не е трудно да се намери нещо, което злобата или завистта може да изтълкува в тяхна вреда. "Ето, казват тези дръзки съдии, ние имаме ФАКТИ. Ще им лепнем едно обвинение, от което не ще могат да се очистят." Те чакат удобен случай, разтварят вързопа си от клюки и изнасят пикантни истории.

В старанието си да отстояват своето становище мнозина, по естество със силно въображение, има опасност да измамат себе си, да измамат и другите. Те събират изпуснати по невнимание от други хора думи, като не съобразяват, че думи могат да се изговарят набързо и следователно не винаги отразяват истинските чувства на говорителя. Но тези спонтанно и немислено изговорени забележки, често тъй нищожни, че не заслужават да им се обръща внимание, се гледат през увеличителното стъкло на Сатана, мисли се върху тях, повтарят се, докато къртичините станат планини. Отделени от Бога, тези съхранители на злото стават игра на изкушението. Те едва ли имат представа за силата на своите чувства или за действието на своите думи. Докато осъждат грешките на другите, сами правят и още по-големи грешки.

Няма ли закон на доброта, който да се съблюдава? Упълномощил ли е Бог християните да се критикуват и осъждат един друг? Почтено и честно ли е да измъкнем от устата на другия, под маската на приятелство, поверени му тайни, а след това да използваме това, което знаем, за негова вреда? Християнска любов ли е да улавяш всяка хвърчаща мътва, да изравяш всяко нещо, което би хвърлило подозрение върху характера на другия и след това да ти е приятно да го използваш за негова вреда? Сатана ликува, когато може да опозори или нарани някой Христов последовател. Той е "клеветник на братята". Ще му помагат ли християните в тези негови работи?

Божието всевиждащо око забелязва дефектите на всички, водещата страст у всеки един и все пак Бог търпи нашите грешки и се смилява над нашите слабости. Моли чадата Си да проявяват като Него дух на нежност и дълготърпение. Истинските християни не обичат да излагат грешките и слабостите на другите. Те се отвращават от порочните и безобразни неща и насочват ума си към привлекателното и прекрасното. Всяко търсене на грешки, всяка дума на критика и осъждане са болезнени за истинския християнин.

Винаги е имало мъже и жени, изповядващи истината, които не са съобразявали живота си с нейното освещаващо влияние; хора неверни, но всъщност мамещи себе си и тикащи се в грях. В живота, поведението, характера им се разкрива неверие и това страшно зло работи в тях като разяждаща язва.

Критикувайте себе си, а не другите

Ако всички изповядващи се за християни не говорят за грешките на другите, а използват своята склонност към придирчивост да откриват злините в самите себе си, за да се поправят, църквата днес щеше да се намира в много по-здравословно състояние, отколкото е. Някои са честни, когато това не им струва нищо, но когато интересите им бъдат засегнати, тогава честността се забравя.

Честността и интересът нямат място в един и същи ум. След време или интересът ще бъде пренебрегнат и истината и честността ще останат да царуват, или интересът ще бъде запазен и честността забравена. Честността и интересът никога не се съгласуват; те нямат нищо общо. Едното е пророк на Ваал, а другото е истински Божи пророк. Когато Господ приготвя Своите диаманти, на истинните, откровените, честните ще се погледне с одобрение. Ангелите са ангажирани да изработят техните корони и върху тези украсени със скъпоценности корони ще е отразена с великолепиe излъчващата се от Божия престол светлина.

На нашите братя проповедници често се възлага да се справят с изпитания в църквата и много често говорят за тях в проповедите си. Те не трябва да поощряват църковните членове към оплакване един от друг, а да бъдат стражи на собствените си постъпки. Никой не трябва да позволява да се пробуждат у него предразсъдъци и негодувания, когато се споменават грешките на другите, а да изчаква търпеливо, докато изслуша двете страни и след това да повярва само онова, което може да се докаже със сериозни факти. Във всички случаи е безопасно да не се изслушва съобщението за лошата постъпка, докато не се проведе стриктно библейското правило. Това се отнася и до хора, майсторски успели да измъкнат от нищо неподозиращите неща, с които те нямат нищо общо, нито пък е полезно да ги знаят.

Заради собствената си душа, братя мои, гледайте да вършите нещата само за Божия прослава. Доколкото е възможно отстранявайте личното Аз от мислите си. Ние приближаваме края на времето. Изследвайте подбудите си в светлината на вечността. Зная, че трябва да бъдете стреснати, защото се отдалечавате от старите гранични камъни. Вашата тъй наречена наука подкопава основата на християнските принципи. Показано ми бе по какъв път бихте тръгнали, ако се отделяхте от Бога. Не се осланяйте на вашата мъдрост. Казвам ви, душите ви са изложени на неизбежна опасност. Заради Христос ви моля, изследвайте себе си и разберете, защо имате толкова малко любов към религиозните неща.

Господ изпитва и очиства народа Си. Спрямо вашия дефектен характер може да бъдете строги и критични колкото искате; но към другите бъдете любезни, милостиви и учтиви. Всеки ден се питайте: Здрав ли съм напълно, или в сърцето ми има фалш? Умолявайте Господ да ви спаси от всяка измама по този въпрос. Касае се за вечни интереси. Докато толкова много хора тичат запъхтени към почести и са лакоми за печалби, дали вие, мои мили братя, търсите жадно увереността на Божията любов и викате: Кой ще ми покаже как да направя сигурно моето призвание и избор?

Сатана грижливо изучава слабостите на човешкото тяло и след това започва да работи, мамейки и впримчвайки хората. Ние живеем сред най-големи изкушения, но ни е обещана победа, ако се борим мъжествено в борбата на Господа. Всички са в опасност. Но ако живеете смирено и с молитва, ще излезете от процеса на изпитанието по-скъпоценни от чисто злато, дори от златото на Офир. Ако обаче сте невнимателни и не се молите, ще бъдете като звънтяща мед или дрънкащ кимвал.

Някои почти са се загубили в мъглите на скептицизма. За тях бих казала: Не мислете по този начин. Насочете ума си към Бога. Колкото по-тясно сте свързани чрез вяра и святост с Вечния, толкова по-ясни и по-светли ще ви се виждат Неговите постъпки. Направете живота, вечния живот, целта, която трябва да постигнете.

Зная опасността, в която се намирате. Ако изгубите доверие в свидетелствата, ще се отклоните от библейската истина. Страхувам се, че много от вас ще заемат позиция на оспорване и съмнение. Затова, обезпокоена за душите ви, искам да ви предупредя. Колцина ще обърнат внимание на предупреждението? Когато сега имате предвид свидетелствата и срещнете някое, което посочва грешките ви, ще се почувствате ли свободни да приемете, или да отхвърлите някои от тях или всичките? Тази част, която най-малко сте склонни да приемете, е тъкмо онази, от която най-много се нуждаете. Бог и Сатана никога не си сътрудничат. Свидетелствата носят или белега на Бога, или белега на Сатана. Добро дърво не може да ражда лош плод, нито лошо дърво – добър плод. По плодовете им ще ги познаете. Бог е казал това. Кой трепери от словото Му?

В Колорадо така бях загрижена за вас, че макар и слаба, написах много страници, които да се прочетат на лагерното ви събрание. Слаба и трепереща станах в три часа сутринта, за да ви пиша. Бог говореше чрез инструмент от пръст. Може да кажете, че това съобщение е само едно писмо. Да, писмо, но продиктувано от Светия Дух, за да се представят на вниманието ви неща, които ми бяха показани. В това писмо, в това свидетелство, е само посоченото от Бога. Във вестника не пиша нито една статия, която да изразява мои собствени идеи. Онова, което пиша, ми е показано от Бога във видение – скъпите лъчи на истината, светещи от престола. (1882 г., т. 5, с.67.)

БОЖИИ СЪРАБОТНИЦИ (1882 г., т. 5, с.132-137)

СЪРАБОТНИЦИ във великото жетвено поле, остава ни още малко време за работа. Сега е най-благоприятната възможност, която някога ще имаме, затова колко внимателно трябва да използваме всяка минута. Нашият Спасител бе така посветен на делото за спасение на души, че копнееше дори за Своето кръвно кръщение. Апостолите възприеха ревността на своя Учител и твърдо, смело, решително тръгнаха да изпълняват великото си дело, като се бореха с началствата и властите, и лукавите духове в поднебесната.

Живеем във време, когато е необходимо още по-голямо усърдие, отколкото в дните на апостолите. Но у мнозина от Христовите служители има чувство на безпокойство, желание да се имитира романтичният стил на съвременните религиозни пробуждания, желание да се извърши нещо велико, да се създаде сензация, да бъдат смятани за способни говорители и да си спечелят почест и слава. Ако такива хора биха могли да срещнат опасности и да получат слава, каквато се дава на герои, те биха се ангажирали в делото с неотслабваща енергия. Но да работят почти неизвестни, да се трудят и жертват за Христос някъде в уединение, в неизвестност, без да получават специални хорски похвали – това изисква здрави принципи, постоянна цел, каквито малцина притежават. Ако се правеха по-големи усилия да се върви смирено с Бога, да не се гледа на хора и да се работи само заради Христос, би се извършила много повече работа.

Мои братя проповедници, търсете Исус с всяко смиреномъдрие и кротост. Не се опитвайте да привличате вниманието върху себе си. Нека хората не гледат на вас, инструментите, докато вие възвишавате Исус! Говорете за Исус. Загубете личното си Аз в Исус. Около нашата религия се вдига твърде много шум и врява, а Голгота и кръстът се забравят.

Издаме в голяма опасност, когато приемаме похвали един от друг, когато се съгласяваме да се възвишаваме един-друг. Най-голямата грижа на

фарисеите бе да си осигурят човешка похвала; но Христос им заяви, че това ще им бъде всичката награда. Нека се заловим за определената ни работа и я вършим заради Христос. Нашият божествен Учител се усъвършенства чрез страданията. О, кога ли ще видим хора да работят така, както Той работеше!

Божие слово е нашият образец. Всяко дело на любов, всяка любезна дума, всяка молитва в полза на страдащите и угнетените се докладва пред вечния престол и се записва във вечния небесен доклад. Божественото слово излива светлина и върху най-помрачения ум и тази светлина прави и най-издигнатите да чувстват своята недостатъчност и греховност.

Днес врагът купува човешки души на много евтина цена. "Продадохте се за нищо" (Исая 52:3), казва Писанието. Един продава душата си за светска слава, друг за пари! Един, за да задоволи низките страсти, друг – за светско удоволствие. Такива пазарлъци стават всеки ден. Сатана наддава за изкупените с Христовата кръв души и ги купува твърде евтино, въпреки безкрайно високата цена, платена за техния откуп.

Велики благословения и привилегии са на наше разположение. Ние можем да притежаваме и най-ценните небесни съкровища. Нека проповедници и миряни помнят, че евангелската истина погубва, ако не спасява. Душата, която ден след ден отказва да послуша поканите на милостта, скоро няма да се вълнува вече и от най-горещите призови.

Като Божии СЪРАБОТНИЦИ ние се нуждаем от по-ревностна набожност и по-малко себевеличаене. Колкото повече се издига личното Аз, толкова повече намалява вярата в свидетелствата на Божия дух. Най-тясно свързани с Бога са тези, които познават гласа Му, когато говори. Духовните хора разпознават духовните неща. Те ще чувстват благодарност, че Господ им е посочил грешките, докато онези, които се доверяват само на себе си, ще виждат все по-малко и по-малко Бога в свидетелствата на Неговия Дух.

Нашата работа трябва да е съпроводена с голямо смирение, пост и молитва. Не трябва да очакваме само мир и радост. Ще има и скръб, но ако сеем със сълзи, ще жънем с радост. Понякога в сърцата на себепожертвувателните може да проникне мрак и униние, но това още не е в тяхна вреда. Може да е проява на Божието намерение да ги накара да го потърсят още по-сериозно.

Нужни са хора като Халев

Това, от което сега се нуждаем, са мъже верни и истинни като Халев. Днес леността е отличителен белег на много хора. Те издърпват рамото си от колелото тъкмо когато трябва да постомят и да вложат всичките си сили. Христов служителю, "стани ти, който спиш, и възкресни от мъртвите, и ще те осветли Христос" (Ефес. 5:14). В работата ви толкова силно се чувства личното Аз, че Христос е забравен. Някои от вас биват твърде много глезени и ласкаени. Както в Ноевите дни е налице голямо отдаване на ядене и пиене, садене и градене. Светът е откраднал силите на Христовите служители. Братя, ако искате религията ви да се почита от невярващите, сами я почитайте с подобаваци дела. Чрез тясна връзка с Бога и строго придържане към Библията и нейната истина при трудности и светски натиск можете да всаждате истината в сърцата на вашите деца, така че и те да работят енергично с вас като инструменти в ръцете на Бога за добро.

Мнозина са станали неспособни и за умствени занимания, и за физическа работа поради преяждане и задоволяване на низките страсти. Животинските страсти се засилват, а моралното и духовното естество отслабват. Когато

застанем около големия бял престол, какво ще представлява докладът за живота на мнозина! Тогава те ще видят какво са могли да направят, ако не бяха злоупотребявали с дадените им от Бога сили. Тогава ще осъзнаят до какво умствено величие биха стигнали, ако бяха посветили на Бога всичката си мисловна и физическа сила, поверена им от Бога. В агонията на угризението те ще копнеят, ако е възможно, да изживеят живота си отново.

Обръщам се към онези, които се изповядват за носители на светлината – пример на стадото – да се отдалечат от всяко нечестие. Използвайте добре малкия остатък от време, който ви остава. Държите ли се така здраво за Бога, посветили ли сте се така напълно на Неговата служба, че религията ви да може да устои и при най-сурово преследване? Само дълбоката Божия любов е способна да крепи душата по време на изпитанията, които са точно пред нас.

Себеотрицанието и кръстът са нашият дял. Ще ги приемем ли? Не очаквайте, че когато последните големи изпитания се стоварят над нас, за миг ще развиете себеотрицателен, патриотичен дух. Не, съвсем не, този дух трябва да бъде вплетен в нашата всекидневна опитност и всаждан в сърцата и умовете на нашите деца чрез правило и пример. Майките в Израил може да не са бойци, но те могат да отглеждат бойци, които ще се облекат с пълно всеоръжие и ще се сражават мъжествено в Господните борби.

Пригответе се за деня на изпита

Проповедници и народ се нуждаят от преобразяващата сила на благодатта, за да устоят в деня на Господа. Светът бързо приближава онази точка в нечестието и човешката извратеност, когато ще стане наложително Бог да се намеси. В това време Неговите така наречени последователи трябва да се отличават още повече с верността си към закона Му. Молитвата им ще бъде като тази на Давид: "Време е да подействаш, Господи, защото наруших закона ти" (Псалм 119:126). С поведението си ще говорят: "Понеже аз любя Твоите заповеди повече от злато..." (ст. 127). Самото презрение към Божия закон е достатъчна причина за Господните последователи, пазещи закона, да излязат напред и да покажат уважението и почитта си към него.

"Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее" (Матей 24:12). Самата атмосфера е опетнена от грях. Скоро Божият народ ще бъде изпробван с огнени изпитания и тогава по-голямата част от изглеждащите сега истинни и верни ще се окажат прост метал. Вместо да станат още по-твърди от съпротивата, заплахите и униженията, те страхливо ще вземат страната на врага. Обещанието е: "Които следват Мене, тях ще прославя Аз" (1 Царе 2:30). Дали и ние ще отслабим привързаността си към Божия закон, защото светът до голяма степен се е опитал да го омаловажи?

Божиите съдби са вече над земята и се проявяват чрез бури, наводнения, земетресения и опасности по суша и вода. Великият АЗ СЪМ говори на тези, които пренебрегват закона Му. Когато Божият гняв се излее над земята, кой ще устои? Сега е време Божият народ да се покаже верен на принципа. Когато Христовата религия се презира най-много, когато законът Му е най-ненавиждан, тогава нашата ревност трябва да е най-гореща и куражът и твърдостта ни непоклатими. Да стоим в защита на истината и правдата, когато мнозинството ни напусне, да се борим в борбите на Господа, когато шампионите са малко - това ще бъде нашият изпит. В това време ще трябва да събираме топлина от студенината на другите, кураж от тяхната страхливост и вяност от тяхното

предателско държание. Повечето хора ще бъдат на страната на великия водач на бурята.

Изпитът ще дойде със сигурност. Преди тридесет години* ми бе показано, какво ще стане – подчинението на папската институция ще бъде налагано на хората чрез закона за неделята, докато почивният ден на Йехова ще бъде потъпкан.

Капитанът на нашето спасение ще укрепи народа Си за предстоящата борба. Колко често, когато Сатана е издигал всичките си сили против последователите на Христос и те са били застрашавани от смърт, сърдечните им молитви са довеждали на полесражението Капитана на Божието войнство, ходът на борбата е вземал обрат и угнетените са били избавяни.

Сега е време да се вкопчим здраво в Бога, за да бъдем скрити, когато Неговият страшен гняв се излее над човешките синове. Ние сме се отклонили от старите гранични камъни. Нека се върнем. Ако Господ е Бог, служете Нему, ако Господ е Ваал, тогава нему служете. На коя страна ще бъдете?

СЛУЖИТЕЛИ НА САТАНА (1882 г., т. 5, с.137-148)

Сатана си служи със свои агенти – мъже и жени, които подтикват хората към грях и правят греха привлекателен. Той така добре възпитава тези свои агенти, че отлично успява да погубва души и да ограбва славата на Христос. Сатана е големият враг на Бога и човека. Чрез оръдията си той се превръща в ангел на светлината. В Писанието е наречен погубител, клеветник на братята, измамник, лъжец, мъчител и убиец. Сатана разполага с много служители, но работата му за постигане на сатанинските цели е най-успешна, когато може да си служи с хора, изповядващи се за християни. И колкото по-голямо е тяхното влияние, колкото по-високо е тяхното положение, колкото по-големи познания изповядват за Бога и Неговата служба, толкова по-успешно той може да ги използва. Всеки, който примамва към грях, е агент на Сатана...

Колкото по-приближаваме към приключването на земната история, толкова опасностите около нас ще се съгъстват. Едно просто изповядване на благочестието няма да ни ползва. Трябва да съществува жива връзка с Бога, за да имаме духовната проникателност да различаваме нечестието, което по най-изкусен и таен начин се вмъква в средата ни чрез хора, изповядващи нашата вяра.

Най-големите грехове навлизат сред нас чрез онези, които претендират, че са осветени, и твърдят, че не съгрешават. И все пак много от тях грешат всеки ден и са покварени в сърце и в живот. Самонадеяни са и себеоправдаващи се, ръководят се от техен собствен стандарт за праведност, съвсем неотговарящ на стандарта на Библията. Въпреки високите им претенции те са чужди на завета на обещанието. От голяма милост Бог търпи извратеността им и не ги отсича като спънки на земята, но все още им дава възможност за опрощение. С Божието дълготърпение и с Неговата милост се злоупотребява постоянно...

Този, който поддържа истината заедно с неправда, който заявява, че вярва в нея, а всеки ден я наранява с противоречивия си живот, се е предал на служба на Сатана и води човешки души към погибел. Тази категория хора общуват с паднали ангели, които им помагат да завладяват човешки умове.

Когато омайващата сила на Сатана превземе някой човек, Бог бива забравен и вместо Него бива издигнат човекът с всичките му покварени цели. Тайна разпуснатост се практикува като добродетел от тези измамни души. Това е

вид чародейство. Може с право да се зададе въпросът, който апостолът зададе на галатяните: "...кой ви омая, вас, пред чиито очи Исус Христос е бил ясно очертан като разпнат" (Гал. 3:1). В ересите и безпътието винаги има обаятелна сила. Умът така се заблуждава, че не може да разсъждава разумно и някаква илюзия постоянно го отвежда далеч от чистотата. Духовното зрение се помрачава и морално неопетнени дотогава хора, се объркват пред прелъстителната софистика на тези агенти на Сатана, представящи се за носители на светлината. Точно в тази измама е силата им.

Ако излязат смело напред и изложат открито своите претенции, те биха били отхвърлени без един миг колебание. Но в началото сътрудниците на Сатана предпочитат да работят така, че да спечелят симпатията на другите и да си осигурят доверието на свети, себепожертвувателни Божии хора. И след това, като специални вестители на Дявола, те започват своята изкусна работа да отвличат души от пътя на правдата, правейки опити да омаловажат Божия закон.

Когато проповедници се възползват така от доверието на народа и водят човешки души към гибел, те стават толкова по-виновни от обикновения грешник, колкото по-високо е тяхното вероизповедание. В деня Господен, когато небесният дневник се отвори, в него ще се намерят имената на много проповедници с претенции за сърдечна чистота и порядъчен живот, изповядвали, че са носители на Христовото евангелие, но използвали положението си да подмамват душите да престъпват Божия закон.

"Лукавите духове в поднебесната"

Когато мъже и жени попадат под покваряващата сила на Сатана, почти е невъзможно да бъдат извадени от страшната клопка и отново да имат чисти мисли и чисти разбирания за Божиите изисквания. Пред заблудените им умове грехът е бил одобряван от проповедника, затова никога вече не се гледа на него в онази отвратителна светлина, в която Бог го вижда. След като моралният образец е бил понижен в умовете на хората, разсъжденията им са вече изкривени и те започват да гледат на греха като на правда и на правдата като на грях. Други, дружейки с хора, чиито наклонности и навици не са възвишени и чисти, стават като тях. Вкусовете и принципите им биват усвоени почти неусетно.

Ако обществото на един човек с нечист ум и безпътни навици се предпочита пред обществото на добродетелния и чистия, това е сигурно указание, че вкусовете и наклонностите си хармонират, че се е стигнало до ниско равнище на нравите. Тези измамници, омаяни души наричат това равнище високо и свято привличане на духа – духовна хармония. Но апостолите го наричат духовни сили на нечестие в небесните места (Ефес. 6:12), срещу които трябва да водим енергична борба.

Когато измамникът започва своето дело, той често среща несходство със своите вкусове и навици. Но чрез големи претенции за благочестие спечелва доверието, а когато това бъде постигнато, започва да упражнява прелъстителната си сила за осъществяване на своите цели. Чрез общуване с такъв опасен човек жени привикват да дишат атмосферата на нечистота и почти несъзнателно биват проникнати от същия дух. Те изгубват своята самоличност и стават сянка на прелъстителя си.

Мъже, изповядващи, че имат нова светлина, претендиращи, че са реформатори, ще имат голямо влияние над известна категория хора с правилни убеждения по отношение на ересите в този век и недоволни от духовното състояние на църквата. С искрени, честни сърца тези хора желаят да видят

промяна към по-добро, постигане на по-висок образец. Ако верните Христови служители биха им представили истината чиста и неопетнена, те биха я приели и следвайки я с послушание, биха се очистили. Но винаги буден, Сатана тръгва по петите на тези търсеци души. При тях идва някой с високи претенции на реформатор, както Сатана отиде при Христос в образа на светъл ангел, и ги отклонява още повече от пътя на правото.

Просто не може да се определи нещастieto и деградацията, произлизащи от безпътността. Светът е осквернен от своите обитатели. Те са почти изпълнили мярката на своето нечестие. Но това, което ще предизвика най-голямото възмездие, е практикуването на нечестие под дрехата на благочестието. Изкупителят на света никога не е отхвърлял истинско покаяние, независимо колко голяма е била вината. Той обаче страшно осъжда фарисеи и лицемери. Повече надежда има за явния грешник, отколкото за такива хора...

"Бдете и се молете"

В този век на развала, когато нашият противник Дяволът като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне, виждам необходимостта да издигна гласа си и да предупредя: "Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение" (Марко 14:38). Мнозина притежават прекрасни таланти, но ги посвещават на нечестивата служба на Сатана. Какво да предупредя хора, които претендират, че са излезли от света и са оставили неговите тъмни дела? Хора, които Бог е направил възстановители на Неговия закон, но подобно на превзетата, претендиращата смокиня простираат наглед процъфтяващите си клони в самото лице на Всемогъщия, а в същото време нямат никакъв плод за Неговата прослава. Много от тях подхранват нечисти мисли, несвяти мечти, неосветени желаниа и низки страсти. Бог мрази плод от такова дърво. Чистите и светите ангели гледат на поведението на тези хора с отвращение, а Сатана се радва. О, да можеха мъже и жени да разберат какво се "печели" чрез нарушаване на Божия закон! При всички обстоятелства грехът е обезславяне на Бога и проклятие за човека. На греха трябва да гледаме точно по този начин, независимо колко красива е неговата външност и от кого се върши.

Като Христова пратеница ви умолявам, вие, които изповядвате истината за това време да отблъсквате незабавно всяко приближаване на нечестieto и да страните от обществото на хора с нечисти внушения. Отвращавайте се с най-силна омраза от покваряващите грехове. Бягайте от хора, които даже чрез разговор тласкат ума в такъв път, "тъй като от изобилието на сърцето говорят устата" (Матей 12:34).

Практикуващите тези оскверняващи грехове постоянно нарастват в света и ще се промъкнат и в нашите църкви, ето защо ви предупреждавам да не им давате място. Обърнете гръб на прелъстителя. Макар да се представя за Христов последовател, той е Сатана в човешки образ; той си е наел небесна дреха, за да може по-добре да служи на своя господар. Нито за момент не трябва да се вслушвате в някое нечисто, потайно внушение, защото дори и това ще опетни душата, както нечистата вода замърсява канала, през който минава.

"Смърт вместо безчестие"

Изберете бедност, укор, раздяла с приятели или кое да е друго страдание, отколкото да оскверните душата с грях. По-скоро смърт, отколкото унижаване или нарушаване на Божия закон трябва да е девизът на всеки християнин. Като народ, който претендира да е реформатор, който съхранява най-тържествените,

очистващи истини на Божието слово, нека да издигаме образеца много по-високо, отколкото е издигнат сега. Незабавно да се справим с греха и грешниците в църквата, за да не се заразят и други. Истината и чистотата изискват от нас да се захванем по-основно с очистването на стана от ахавовци. Заемащите отговорни постове не трябва да търпят греха в някой брат. Покажете му, че той трябва или да скъса с греховете си, или да бъде отстранен от църквата.

Когато отделните членове на църквата действат като истински последователи на кроткия и смирен Спасител, грехът ще бъде по-малко прикриван. Всички ще се стараят да действат като в присъствието на Бога. Те ще съзнават, че Неговото всевиждащо око е винаги над тях и че Му е известна и най-скритата мисъл. Характерът, мотивите, желанията и целите са тъй ясни, както слънчевата светлина за окото на Всемогъщия. Малко хора обаче имат това предвид. Повечето никак не съзнават, каква страшна сметка ще трябва да се дава пред Божието съдилище за нарушаването на Господния закон.

Можете ли вие, които претендирате, че сте получили такава голяма светлина, да се задоволявате с едно ниско равнище? О, колко усърдно и постоянно трябва да търсим Божественото присъствие и какво съзнание трябва да имаме за тържествената истина, че краят на всичко е близо и че Съдията на цялата земя стои пред вратата! Как може да не зачитате Неговите справедливи и свети изисквания? Как може да ги нарушавате пред самото лице на Йехова? Как може да подхранвате нечисти мисли и низки страсти пред погледа на чистите ангели и на Изкупителя, който отдаде Себе Си за вас, за да ви изкупи от всяко нечестие и да ви очисти като свой собствен народ, ревнител за добри дела? Когато разгледате този въпрос в светлината, излъчваща се от Христовия кръст, застанали на самите граници на вечния живот, няма ли грехът да ви се стори много долен и твърде опасен, за да се подхранва?

Говоря на нашите хора. Ако се приближите до Исус и се постараете да украсите устното си изповедание с добре подреден живот и благочестив говор, нозете ви няма да тръгват по забранени пътища. Ако бъдете будни, постоянно бодърствате в молитва, ако всичко вършите като пред Бога, ще бъдете предпазени от изкушението и може да се надявате, че ще бъдете опазени чисти, неопетнени и неосквернени до края. Ако твърдо държите за вашата вяра от началото до края, пътищата ви ще бъдат установени в Господа! И това, което благодатта е започнала, славата ще го увенчае в царството на нашия Бог. Плодовете на Духа са: "любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вяроност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон." Ако Христос е в нас, ще разпнем плътта заедно с всички нейни желания и страсти.

ЩЕ КРАДЕ ЛИ ЧОВЕК БОГА? (1882 г., т. 5, с.148-152)

Господ е разпръснал светлина и истина по земята независимо от доброволните старания и дарения на участниците в небесните дарби. Сравнително малко са призвани да пътуват като проповедници и мисионери, а повече са тези, които трябва да съдействат за разпространяване на истината със свои средства.

Историята на Анания и Сапфира ни е дадена, за да видим колко е грешно да си служим с измама в нашите дарения и приношения. Те доброволно бяха обещали да дадат част от имота си за издръжка на Христовото дело, но когато парите дойдоха в ръцете им, се отказаха да изпълнят задължението си, като

същевременно искаха да оставят у другите впечатлението, че са дали всичко. Наказанието им е записано, за да послужи като предупреждение за християните от всички времена. Същият грях е взел страшни размери днес, но не чуваме за подобно забележително наказание. Господ е показал веднъж на хората с какво отвращение гледа на такова оскърбление спрямо Неговите свещени изисквания и достойнство, а след това ги е оставил да следват общите принципи на Божествената администрация.

Доброволните дарения и десятъкът съставляват приходите за евангелието. От поверените на човека средства Бог изисква като Своя една известна част - десятък, но Той го оставя свободен сам да решава колко е десетата част и дали да даде или не повече от нея. Човек трябва да даде според решението на сърцето си. Когато сърцето е подбудено от влиянието на Божия дух и човек обещава да даде известна сума, обещалят вече няма право над посветената част. Думата е дадена пред хора и те са свидетели на сделката. Същевременно той е поел задължение от най-свят характер – да сътрудничи на Господа за изграждането на Неговото царство на земята. Такива обещания, направени пред хора, се смятат за задължителни. Но не са ли те още по-свети и по-задължителни, когато са направени пред Бога? Нима обещания, дадени пред съда на съвестта, са по-малко обвързващи от написаните договори с хора?

Когато Божествената светлина грее в сърцето с необикновена яснота и сила, обичайното себелюбие отслабва своята хватка и човекът става предразположен да даде на Божието дело. Никой да не очаква, че ще може да изпълни даденото обещание без противопоставянето на Сатана. На него не му е приятно да вижда, че Божието царство се гради на земята. Той започва да внушава, че обещаното е твърде много и може да се затрудни придобиването на имущество или задоволяването на желанията на членовете на семейството му. По удивителен начин Сатана владее ума на хората. Той полага значителни усилия, за да направи сърцето себелюбиво.

Единственото средство, чрез което Бог е наредил да се поддържа напредъка на Неговото дело, е да благослови хората с притежания. Той им дава слънцето и дъжда; прави растителността да вирее; дава здраве и способност за придобиване на средства. Всички наши благословения идват от Неговата щедра ръка. В замяна на това желае хората да изразяват благодарността си, като Му връщат една част в десятъци и приноси – благодарствени, доброволни и приноси за грях.

Сърцата на хората се ожесточават от себелюбието и подобно на Ананий и Сапфира биват изкушавани да задържат част от стойността, но да претендират, че спазват правилата за даване на десятък. Ще краде ли човек Бога? Ако в съкровищницата влизат средства по точното Божие предписание – една десета част от прихода – ще има изобилно средства за напредъка на Неговото дело.

Е добре, ще каже някой, постоянно се отправят призови да даваме за делото, аз вече се уморих да давам. Наистина ли си се уморил? Тогава позволи ми да попитам не си ли се уморил да получаваш благословения от Божията благотворителна ръка? Едва когато Бог престане да те благославя, можеш да се чувстваш свободен от задължението да Му връщаш частта, която Той изисква. Бог те благославя, за да имаш възможност и ти да благославяш други. Когато се умориш да получаваш, тогава можеш да кажеш: "Уморих се вече от честите покани да давам." Бог запазва за Себе Си една част от всичко, което получаваме. Когато тази част Му се върне, останалата бива благословена; но когато Божията

част се задържа, целият приход рано или късно бива прокълнат. Божието искане стои на първо място; всяко друго е второстепенно.

Помнете бедните

Във всяка църква трябва да има каса за бедните и всеки църковен член веднъж в седмицата или в месеца, както е удобно, да дава принос на Бога за тази каса, изразяващ нашата благодарност за здравето, храната и удобното облекло. И според благославянето ни от Бога в тези неща ние ще отделяме за бедните, страдащите и притеснените. Особено желая да обърна вниманието на нашите братя и сестри на този въпрос. Помнете бедните. Лишете се от някой от вашите луксове, да, даже и от удобства, и помогнете на онези, които едва успяват да си набавят оскъдна храна и облекло. Като вършите това за тях, вие го вършите за Исус в лицето на Негови светии. Исус се отъждествява със страдащото човечество. Не чакайте да задоволите всичките си въображаеми нужди. Не се доверявайте на чувствата си – да давате, когато ви се иска, и да не давате, когато не ви се иска. Давайте редовно по десет, двадесет или петдесет цента седмично, според каквото искате да видите записано в небесната книга в деня Господен.

За доброто ви желание ние ви благодарим, но бедните не могат да живеят само с добри желания. Те трябва да имат осезаеми доказателства за вашата доброта във вид на храна и облекло. Бог не желае някой от последователите му да проси хляб. Той ви е дал в изобилие, за да задоволите нуждите на други, които не могат да ги посрещнат чрез трудолюбие и икономия. Не чакайте те да ви кажат за своите нужди. Правете като Йов – това, което не му беше известно, той го издирваше, проучваше. Така и вие тръгнете и издирете какви нужди има и как могат да бъдат задоволени.

Крадене от Бога

Показано ми бе, че много от нашите хора крадат Бога в десетъци и приношения, което спъва делото Му. Божието проклятие пада над хората, които живеят от Неговата щедрост, а затварят сърцата си и не вършат нищо или почти нищо за напредването на делото Му. Братя и сестри, как е възможно благотворителният Отец да продължава да ви държи за Свои домакини, като ви снабдява със средства, за да бъдат употребени за Него, когато вие заграбвате всичко и себелюбиво твърдите, че е ваше!

Вместо да дават на Бога средствата, които Той е поставил в ръцете им, мнозина ги влагат в повече земя. Това зло расте между нашите братя. И преди те са имали достатъчно, но любовта към парите или желанието да бъдат добре като съседите им ги кара да заравят средствата си в света и да задържат от Бога полагаемото Му. Защо тогава се чудим, че не благоденстват? Или защо Бог не благославя реколтата им и те биват разочаровани?

Ако нашите братя помнеха, че Бог може да благослови двадесет акра земя да дадат плод както сто ако биха дали, те нямаше да продължават да заравят средствата си във вид на земи, а биха ги оставили да текат в Божията съкровищница. "Внимавайте на себе си, каза Христос, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи..." (Лука 21:34). Сатана се радва, когато увеличавате фермите си и влагате парите си в светски предприятия, защото така вие не само пречите на напредъка на Божието дело, но чрез грижи и преумора намалявате възможността си да спечелите вечен живот.

Сега би трябвало да се вслушате в съвета на нашия Спасител: "Продайте имота си и давайте милостиня; направете си кесии, които не овехтяват,

неизчерпаемо съкровище на небесата, гдето крадец не се приближава, нито молец разяжда" (Лука 12:33). Сега е време, когато нашите братя и сестри трябва да намаляват притежанията си вместо да ги увеличават. Предстои ни да се преселим в по-добра страна, небесната. Тогава нека не бъдем обитатели на земята, но по възможност повече да намаляваме притежанията си.

Ще дойде време, когато не ще можем да продаваме на никаква цена. Скоро ще се издаде заповедта, по силата на която никой не ще може да купува или продава освен тези, които имат белега на звяра.

Няколко пъти Господ ми показва, че да се запасяваме за нашите временни нужди за през времето на скръбта е в противоречие с Библията. Видях, че ако през времето на скръбта, когато в страната владее глад, меч и мор, светиите имаха запаси от храна в дома си или на полето, тя би им била отнета от насилнически ръце и чужди хора биха пожънали нивите им. В това време ние ще се надяваме напълно на Бога и Той ще ни подкрепи. Видях, че хлябът и водата ще ни бъдат осигурени, че няма да страдаме от лишение и глад, защото Бог е в състояние да сложи трапеза за нас в пустинята. Ако стане нужда, Той би изпратил и врани да ни хранят, както направи с Илия, или ще ни даде манна от небето, както направи с израилтяните.

Къщи и земи не ще ползват светиите във времето на скръбта, защото тогава те ще трябва да бягат, гонени от разярени тълпи, нито ще могат да разполагат с имуществата си за напредъка на истината за това време. Показано ми бе, че преди времето на скръбта светиите ще се освобождават от всички пречки и ще правят завет с Бога чрез жертви. Ако са поставили имуществото си на олтара и сериозно искат да знаят какъв е дългът им, Бог ще ги научи кога да се освободят от него. Така те ще бъдат свободни от всякакви задръжки, които да ги затрудняват (Ранни писания, 1851 г., с.56,57).

ПРИЛЕЖНОСТ В РАБОТАТА (1882 г., т. 5, с.178-182)

"Видял ли си човек трудолюбив в работата си? Той ще стои пред царе; няма да стои пред неизвестни хора" (Притчи 22:29). "Ленивата ръка докарва сиромашия, а трудолюбивата ръка обогатява" (Притчи 10:4). "Обичайте се един друг с братска любов; предваряйте да си отдавате един на друг почит; бивайте в усърдието нелениви, духом пламенни; Господу служете" (Римл. 12:10, 11).

Многото увещания за прилежност както в Стария, така и в Новия завет показват ясно близката връзка между нашите навици в живота и религиозните ни чувства и обичаи. Човешкият ум и човешкото тяло са така направени, че е необходимо много упражняване, за да бъдат развити правилно всички способности.

Докато мнозина са прекалено мнозина заети в светски работи, други отиват в противоположната крайност и не работят достатъчно, за да издържат себе си или тези, които са зависими от тях. Брат... е един от тях. Макар да е съпруг в семейството, той не е такъв в действителност. Натоварва жена си с най-тежките отговорности, докато сам се отдава на безгрижна леност или се занимава с нищожни работи, които не допринасят много за издръжката на семейството. Седи с часове и бърби със синовете или със съседите си по маловажни въпроси. Гледа леко на нещата и се наслаждава на живота, докато жената майка извършва работата, подсигуряваща храната и облеклото на семейството.

Този брат е беден човек и всякога ще бъде бреме за обществото, освен ако осъзнае даденото му от Бога предимство и стане мъж. Всеки може да намери каква работа да върши, ако действително желае; но ако е безгрижен и невнимателен в положението, което би могъл да си осигури, ще бъде изместен от по-енергичните и по-тактичните.

Бог никога не е желал ти, братко, да си в това положение на немотия, в каквото си. Защо ти е дал тази физическа конструкция? Ти си така отговорен за физическите си сили, както братята ти са отговорни за своите средства. Някои от тях биха спечелили много днес, ако можеха да заменят своя имот с твоята физическа сила. Поставени на твоето място, чрез прилежното използване на своите физически и умствени сили те скоро биха се издигнали над всяка нужда и не биха дължали никому нищо. Обстоятелствата ти изглеждат да са против тебе не защото Бог ти се сърди, но защото не използваш силата, която Той ти е дал. Той не е предвиждал силите ти да ръждясват от бездействие, а да укрепват чрез употреба.

Дълг да се работи

Религията, която изповядваш, те задължава да използваш времето на шестте работни дни в работа, така както те задължава в събота да почиваш. Не си прилежен в работата. Часове, дни, даже и седмици минават, без да извършиш нещо значимо. Най-добрата проповед, която можеш да изнесеш пред хората, би била решително да реформиращ живота си и да спечелиш средства за семейството си. Апостолът казва: "Но ако някой не промишлява за своите, а най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата и от безверник е по-лош" (1 Тим. 5:8).

Ти злепоставяш делото, когато дори за кратко се отдаваш на безделие, а след това си принуден да правиш дългове, за да удовлетвориш нуждите на семейството си. Тези дългове ти не винаги изплащаш редовно, а напротив, местиш се на друго място. Това е измама към ближния. Светът има право да очаква строга честност от хора, които изповядват, че са библейски християни. Заради един човек, небрежен в изплащането на дълговете си, всички наши християни се излагат на опасността да бъдат сметнати за хора, на чиято дума не може да се разчита.

"... което желаете да правят човеците на вас, така и вие правете на тях" (Матей 7:12). Това се отнася за хора, които работят с ръцете си, и за хора, които имат дарби за раздаване. Бог ти е дал сила и талант, но ти не си ги използвал. Силата ти е достатъчна, за да можеш да задоволяваш щедро нуждите на семейството си. Ставай сутрин рано, даже ако е нужно, още докато звездите светят. Направи си план за работа и след това я извърши. Изплати всеки дълг, освен ако си болен на легло.

По-добре да се лишиш от храна и сън, отколкото да се провиниш в задържане на това, което се полага на другите.

Хълмът на прогреса не се изкачва без усилие. Никой да не очаква да стигне до наградата, било в религиозните, било в светските работи, без лични усилия. Надбягването не всякога спечелват бързите, нито борбата спечелват силните, но този, който работи с ленива ръка, ще осиромашее. Упоритите и прилежните са не само щастливи, но те до голяма степен допринасят и за ощастливяването на други. Състоятелност и удобства се постигат обикновено само с цената на усърдна прилежност. Фараонът е знаел да цени тази характерна

черта, когато е казал на Йосиф: "И ако знаеш, че някои от тях са способни мъже, постави ги надзиратели над моя добитък" (Битие 47:6).

Няма извинение за брат ..., освен ако любовта към безделието и неспособността да планира и да работи може да се сметне за извинение. Най-добрият план за него сега е да напусне дома си и да отиде да работи ръководен от друг, който да планира вместо него. Той толкова дълго време е бил безгрижен, мързелив господар на себе си, че е постигнал много малко, а и примерът, който дава на децата си, е лош. И те носят отпечатъка на неговия характер. Оставят майката да носи всички житейски товари. Когато им се каже да извършат нещо, го вършат, но те не култивират, както всички деца би трябвало да правят това, способността да виждат, предварително да разбират, без да има се каже, какво е необходимо да се направи и да го направят.

Претоварени съпруги и майки

Жената вреди на себе си и на семейството си, когато изпълнява и своята работа, и принадлежащата на членовете на семейството – когато донася водата или дървата и даже нацепва дървата, а в това време мъжът и децата седят край огъня и прекарват времето си в приятен разговор. Божието намерение никога не е било съпругите и майките да са роби на семействата си. Много майки са претоварени с грижи, докато децата им не са възпитани да споделят домашните товари. Като резултат от това майката застарява и умира преждевременно, и оставя децата си точно когато имат най-много нужда от нея да упътва неопитните им стъпки. Кой е виновен за това?

Съпрузите трябва да вършат всичко, което могат, за да спестяват на съпругата грижи и да поддържат духа ѝ бодър. На децата никога не трябва да се позволява да мързелуват, защото скоро ще им стане навик. Когато не са заети с полезни занимания, силите им или намаляват, или те започват да се занимават с лоши работи.

Това, от което се нуждаеш, мой братко, е енергично упражнение. Всяка черта на лицето ти, всяка способност на ума ти показват това. Ти не обичаш усиления труд, нито ти се иска да изкарваш хляба с пот на челото. Но това е определеният от Бога план в икономиката на живота.

Никога не завършваш нещата, които си започнал. Не си се дисциплинирал да бъдеш постоянен. Системност – това е най-важното. Върши само по едно нещо, и то го върши добре, свърши го, преди да започнеш втора работа. Имай редовни часове за ставане, за молитва и за хранене. Мнозина прахосват скъпи часове в леглото, удовлетворявайки естествените си наклонности, защото, за да направят нещо, е нужно усилие. Един изгубен час сутринта не се възвръща никога. Мъдрецът казва: "Минах край нивата на ленивия и край лозето на нехайния човек и всичко бе обрасло с тръни. Коприва беше покрила повърхността му и каменната му ограда беше съборена. Тогава, като прегледах, размислих в сърцето си, видях и взех поука. Още малко спане, малко дрямка, малко сгъване на ръце за сън и сиромашията ще дойде върху тебе като крадец и немотията – като въоръжен мъж" (Притчи 24:30-34).

Хората с претенции за набожност трябва да украсяват изповядването от тях учение, а не поради неразумния си начин на живот да дават повод за подигравки с истината. "Не оставайте никому длъжни в нищо..." (Римл. 13:8), казва апостолът. Сега, братко, трябва да залегнеш здраво да поправиш своята склонност към леност и да изкупваш времето. Нека светът види, че истината е реформирала живота ти.

ТРЯБВА ЛИ ДА СЕ СЪВЕТВАМЕ СЪС СПИРИТИЧЕСКИ ЛЕКАРИ
(1882 г., т. 5, с.191-199)

"И Охозия падна през решетката на своята горна стая, която бе в Самария, и се разболя. И прати човеци, на които рече: "Идете, допитайте се до акаронския бог Ваал-зевув дали ще оздравея от тая болест. Но ангел Господен каза на Тесвиеца Илия: "Стани, иди да посрещнеш пратениците на самарийския цар и кажи им: "Няма ли Бог в Израила, та отивате да се допитате до акаронския бог Ваал-зевува? Сега, прочее, така казва Господ: "Няма да слезеш от леглото, на което си се качил, но непременно ще умреш" (4 Царе 1:2-4).

Този разказ показва съвсем очебийно Божието неодобрение към хора, които пренебрегват Бога и се обръщат към сатанински служители. Малко преди да се случат посочените по-горе събития, управниците в Израйлевото царство бяха сменени. Ахав бе свален от престола поради Божиите наказания и наследен от сина си Охозия, човек с недостоен характер, който вършеше само зло пред очите на Господа, като следваше пътищата на баща си и майка си и постъпваше така, че Израил грешеше. Той като баща си служеше на Ваала и му се покланяше, с което предизвикваше Господа Бога израйлев, както бе правил баща му Ахав. Но наказания следваха отблизо бунтовния цар поради греховете му. Войната с Моав и след това инцидента, заплашил собствения му живот, засвидетелстваха Божия гняв против Охозия.

Колко много бе видял и чул Израйлевицят цар по време на царуването на баща си за чудните дела на Всевишния! Какви страшни доказателства за Своята строгост и ревност бе дал Бог на отстъпилия Израил! Всички те бяха известни на Охозия. И все пак той постъпи така, сякаш тази страшна действителност, а дори и ужасният край на собствения му баща, бе само празна приказка. Вместо да смири сърцето си пред Господа той дръзна да постъпи нечисто, нещо, което отличи живота му. Заповяда на слугите си: "Идете, допитайте се до акаронския бог Ваал-зевув дали ще оздравея от тая болест."

Вярваше се, че акаронският идол, посредством своите свещеници, може да известява за бъдещи събития. Той се ползваше с такова общо доверие, че при него идваха много хора, и то отдалеч. Предсказанията, които се договаряха там и сведенията, които се даваха, идваха направо от княза на тъмнината. Сатана е, който е създал и поддържа поклонението на идоли, за да отвлича вниманието на хората от Бога. Чрез служителите си той крепи своето царство на тъмнина и лъжа.

Историята за греха и наказанията на цар Охозия, съдържат поука, която никой не може да пренебрегне безнаказано. Макар ние да не се покланяме на езически богове, все пак хиляди се покланят пред олтара на Сатана така действително, както се покланяше израйлевицят цар. Духът на езическото идолопоклонство е всеобщо разпространен и днес, макар че под влиянието на науката и образованието си е присвоил по-облагородена и привлекателна форма. Всеки нов ден прибавя печални доказателства, че вярата в сигурното пророческо слово замира бързо и вместо нея суеверие и сатанинско магьосничество пленяват хорските умове. Всички, които не изпитват сериозно Писанията и не подчиняват всяко желание и цел на живота си на този непогрешим изпит, всички които не търсят Бога в молитва, за да узнаят Неговата воля, непременно ще се отклонят от правия път и ще бъдат измамани от Сатана.

Каналите на сатанинската сила

Езическите оракули имат своя двойник в лицето на днешните спиритически медиуми, ясновидци и гадатели. Тайнствените гласове, които говореха в Акарон и Ендор, все още заблуждават хората със своите лъжливи думи. Князът на тъмнината чисто и просто се е явил под нов образ. Мистериите на езическото поклонение са заместени от тайните общества и сеанси, от мъглявостите и чудесата на днешните магьосници. Техните разкрития се приемат жадно от хиляди, които отказват да приемат светлина от Божието слово или от Неговия дух. Докато говорят с презрение за древните магьосници, големият измамник се смее тържествуващ, защото те се поддават на неговите изкуства под друга форма.

Агентите му все още твърдят, че лекуват болести. Те приписват своята сила на електричество, магнетизъм или на така нареченото "хипнотично лечение". Всъщност те са само проводници на сатанинските електротокове. Чрез тези средства Сатана омагьосва телата и душите на хората.

От време на време съм получавала писма както от проповедници, така и от миряни в църквата със запитване дали смятам за погрешно да се допитат до лекари спиритисти и ясновидци. Не съм отговорила на тези писма поради липса на време. Но точно сега въпросът отново е наложен на вниманието ми. Толкова многобройни стават тези служители на Сатана и толкова всеобща е станала практиката да се търси съвет от тях, че е вече необходимо да се кажат няколко предупредителни думи.

Бог ни е предоставил възможността да се запознаем със здравните закони. Той ни е възложил дълга да пазим физическите си сили във възможно най-добро състояние, за да му отдаваме служба, която да е приета от Него. Отказващите да се възползват от светлината и познанията, които в милостта си Бог е направил достъпни за тях, отхвърлят едно от средствата, дадени им от Бога, за развиване на духовния, както и на физическия живот. Те поставят себе си там, където ще бъдат изложени на измамите на Сатана.

Не са малко християните, които в този християнски век и в християнски нации прибягват по-скоро до злите духове, отколкото до силата на живия Бог. Майката, бляща край леглото на болното си дете, извиква: "Не мога нищо повече да сторя. Няма ли лекар, който да върне здравето на детето ми?" Казват й за удивителните излекувания, които върши някой ясновидец или някой, който лекува чрез магнетизъм, и тя поверява скъпото си дете на неговите грижи, поставяйки го все едно в ръцете на Сатана, застанал до нея. Много често бъдещият живот на това дете се управлява от сатанинска сила, която като че ли не може да бъде унищожена.

Много хора не желаят да се потрудят, за да се запознаят със законите на живота и с простите средства за възстановяване на здравето. Те нямат правилно отношение към живота. И когато се разболеят в резултат на това, че са нарушили природния закон, не се стараят да поправят своите грешки и след това да потърсят Божието благословение, а прибягват до лекарите. Ако здравето им се възстанови, всичката слава отдават на медикаментите и на лекарите. Всякога са готови да боготворят човешката сила и мъдрост, сякаш не познават друг бог освен творението – пръст и пепел.

Чух майка да се моли на един невярващ лекар да спаси живота на детето й. Но когато я помолих да потърси помощта на великия Лекар, който може да спасява напълно дошлите при Него с вяра, тя се оттегли с досада. Тук виждаме същия дух на Охозия.

Не е безопасно да се доверяваме на лекари, които нямат страх Божи. Без влиянието на Божествената благодат сърцата на хората са измамливи повече от всичко и са крайно нечестиви (виж Еремия 17:9). Тяхната цел е себевъзвеличаване. Под покривалото на медицинската професия какви нечестия са били скривани, какви измами поддържани! Лекарят може да твърди, че е много мъдър и чудно изкусен, а в същото време характерът му да е безпътен и практиката му – против законите на живота. Господ, нашият Бог, ни уверява, че очаква да му дадем случай да покаже благодтта Си; Той ни кани да извикаме към Него във време на трудност. Как можем да Го пренебрегваме и да се доверяваме на плътска мишца?

Елате с мен в онази болнична стая. Там лежи един съпруг и баща, човек, който е за благословение на обществото и Божието дело. Той е заболял внезапно и е на легло. Огънят на треската сякаш го изгаря. Жаден е за чиста вода, за да си накваси горящите устни, да угаси бушуващата жажда и да разхлади горещото чело. Но не, лекарят е забранил вода. Като стимулиращо средство му се дава някакво силно питие и с това се прибавя гориво в огъня. Благословената, дадена от небето вода, приложена умело, би угасила изгарящия огън, но тя е заместена от отровни лекарства.

За известно време природата се бори за своите права, но накрая, победена, се отказва от борбата и смъртта освобождава страдалеца. Божието желание е било този човек да живее, да бъде за благословение на света. Сатана обаче е решил да го погуби и успява посредством лекаря. Докога ще позволяваме скъпата ни светлина да бъде така угасявана?

Охозия изпрати слугите си да попитат Ваал-зевул в Акарон, но вместо известие от идола той чува страшното осъждане на Израилевия Бог: "Няма да слезеш от леглото, на което си се качил, но непременно ще умреш." Христос бе този, Който накара Илия да произнесе тези думи пред отстъпилия цар.

Йехова Емануил имаше сериозни причини да е недоволен от неблагочестието на Охозия. Какво не бе направил Христос, за да спечели сърцата на грешниците и да ги вдъхнови с непоклатимо доверие в Него! Векове наред бе изявявал на народа Си най-снизходителна доброта и безпримерна любов. Още от времето на патриарсите бе показал, че обича човешките синове (Пр. 3:31). Бивал е готова помощ за всички, които са го търсили искрено. "Във всичките им скърби Той скърбеше и Ангелът на присъствието Му ги избави. Поради любовта Си и поради милосърдието Си Той сам ги изкупи, дигна ги и носи ги през всичките древни дни" (Исаия 63:9). И все пак Израил се разбунтува против Бога и се обърна към най-злия Му враг.

Евреите бяха единственият народ, който имаше привилегията да познава истинския Бог. Като изпрати хора да се допитат до един езически оракул, израилевият цар обяви пред езичниците, че има повече доверие в техните идоли, отколкото в Бога на своя народ, създателя на небето и земята. По същия начин и изповядващите, че познават Божието слово, обезславят Бога, когато се отдръпват от източника на силата и мъдростта, за да потърсят съвет от силите на тъмнината. Ако Божият гняв бе разпален от постъпката на един безбожен цар, идолопоклонник, как би гледал Бог на постъпките на тези, които изповядват, че са негови служители?

Доверявайте се на Бога и се покорявайте на природните закони

Защо хората нямат желание да се доверяват на Създателя на човека, Който чрез допир, дума, поглед може да излекува всякаква болест? Кой заслужава

повече доверието ни от Този, Който направи такава голяма жертва за нашето изкупление? Господ ни е дал определени наставления чрез апостол Яков, които сме длъжни да приложим, ако се разболеем. Когато човешката помощ е безуспешна, Бог ще бъде помощник на народа Си. "Болен ли е някой от вас, нека повика църковните презвитери и нека се помолят над него и го помажат с масло в Господното име. И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привдигне..." (Яков 5:14,15). Ако така наречените Христови последователи проявяваха чистосърдечна вяра в Божиите обещания толкова, колкото възлагат на сатанинските агенти, те ще почувстват в душата и тялото си животодаващата сила на Светия Дух.

Бог е подарил на този народ голяма светлина, но въпреки това ние не сме предпазени от изкушението. Кои между нас търсят помощ от Акаронските богове? Погледнете тази картина – тя не е плод на въображението. У колко даже адвентисти от седмия ден може да се забележат нейните главни характеристики? Инвалид – наглед много съвестен, съзнателен, но фанатичен и самонадеян – явно изявява своето презрение към здравните закони в живота, които Божествената милост е дала. Храната му трябва да бъде приготвена така, че да задоволява болния му апетит. Вместо да се храни със здравословно приготвена, пълноценна храна, той предпочита ресторантите, защото там може да задоволи апетита си без ограничение. Красноречив защитник на въздържанието, той не зачита основните му принципи. Търси облекчение, но отказва да го получи с цената на себеотрицанието. Този човек се покланя пред олтара на извратения апетит. Той е идолопоклонник. Силите, които, ако са осветени и облагородени, могат да бъдат използвани за прослава на Божието име, биват изтощени и малко полезни. Гневен темперамент, объркан ум и разстроени нерви – това са само част от последствията на неговото незначително на природните закони. Той е човек, на когото не може да се разчита.

Който има куража и честността да го предупреди за опасното му поведение, си спечелва неговата неприязън. И най-малкото възражение или противоречие е достатъчно да събуди нападателния му дух. Но ето, че му се дава възможност да потърси помощ от човек, който получава сила чрез магьосничество. Отива при него с готовност, като губи свободно време и пари с надеждата да получи предложеното благодеяние. Той е измамен, омаян. Силата на магьосника бива похвалена и други са привлечени да потърсят помощта му. Така Бог на Израеля се обезславя, а силата на Сатана се почита и издига.

В името на Исус Христос се обръщам към така наречените негови последователи: пребъдвайте във вярата, която сте приели отначало. Отбягвайте скверното и празно мърморене. Вместо да се доверявате на магьосници, доверете се на живия Бог. Проклет е пътят, който води към Ендор или Акарон. Ще се спънат и ще паднат нозете, които се осмеляват да стъпят на забранена почва. В Израил има Бог, у Когото е избавлението за всички притеснени и угнетени. Правдата е обиталище на Неговия престол.

Опасно е човек да се отклони и най-малко от Божиите наставления. Когато се отклоним от ясения път на дълга, ще се създадат ред обстоятелства, които ще ни отдалечат все повече и повече от правото. Ненужна интимност с хора, които не почитат Бога, ще ни прелъсти, преди да се усетим. Страхът да не оскъrbим светските си приятели ще ни задържа да изказваме благодарността си към Бога или да признаваме нашата зависимост от Него. Затова трябва да се държим близо до Божието слово. Ние имаме нужда от неговите предупреждения

и насърчения, заплахи и обещания. Нуждаем се от съвършения пример, изложен ни единствено в живота и характера на нашия Спасител.

Не дръзвайте да стъпите на сатанинска почва

Божии ангели ще закрилят Божиите люде, докато те вървят в пътя на дълга. Но такава закрила не се обещава на онези, които съзнателно дръзват да стъпят на сатанинска почва. Служител на големия измамник ще каже и ще направи всичко, за да постигне своята цел. Независимо дали се нарича спиритист, електролечител или магнетичен лечител. Предявявайки особени искания, той спечелва доверието на непредпазливите. Претендира, че познава живота, както и всичките трудности и бедствия на онези, които се обръщат към него. Преобразявайки се на светъл ангел, докато всъщност мракът на бездната е в неговото сърце, той проявява голям интерес към жените, търсещи неговия съвет. Казва им, че всичките им трудности се дължат на нещастен брак. Това може да е вярно, но такъв съветник не помага за по-доброто им състояние. Казва им, че се нуждаят от любов и съчувствие. Уверявайки ги, че се интересува твърде много от тяхното благополучие, той омайва нищо неподозиращите жертви, като ги хипнотизира, както змията хипнотизира треперещото птиче. Скоро те попадат всецяло в неговата власт. Страшните последствия са грях, позор и гибел.

Тези служители на неправдата не са малко. Техният път е очертан със запустели домове, осквернена репутация и съкрушени сърца. Но за всичко това светът знае твърде малко; и въпреки това те продължават да ловят нови жертви и Сатана се радва на причинената от тях гибел.

Видимият и невидимият свят са тясно свързани. Ако завесата можеше да се дръпне, ние щяхме да видим как зли ангели сеят тъмнина около нас и работят с всички сили, за да измамват и погубват. Безбожните хора са заобиколени, повлияни и подпомагани от зли духове. Но човекът на вярата и молитвата е предал душата си на Божественото ръководство и на Божии ангели с небесна светлина и сила.

Никой не може да служи на двама господари. Светлината и тъмнината не са по-противоположни, отколкото Божията служба и службата на Сатана. Пророк Илия изложи въпроса в истинската му светлина, когато безстрашно се обърна към отстъпилия Израил: "Йехова ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него" (3 Царе 18:21).

Онези, които се отдават на вълшебството на Сатана, може да се хвалят с големи придобивки, но дали това доказва, че пътят им е мъдър или безопасен? Какво, ако се продължи животът? Какво, ако се подсигурят земни печалби? Заслужава ли си в края на краищата да не се зачита Божията воля? Всички такива привидни печалби ще се окажат в края невъзвратими загуби. Не можем безнаказано да нарушим дори и една-единствена бариера, издигната от Бога за защита на Неговия народ от силата на Сатана.

Единствената ни безопасност се състои в това, да запазим старите гранични камъни. "...при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях" (Исаия 8:20).

ГЛЕДАЙКИ КЪМ ИСУС (1882 г., т. 5, с.199-202)

Мнозина правят сериозна грешка, като в своя религиозен живот съсредоточават вниманието си върху чувствата и по това съдят дали напредват

или изостават. Чувствата не са безопасен критерий. Не трябва да търсим вътре в себе си доказателство, че сме приети от Бога. Там ще намерим не друго, а нещо, което би ни обезсърчило. Едничката ни надежда е "да гледаме на Исус, Начинателя и Усъвършителя на нашата вяра". В Него има всичко онова, което би ни вдъхнало надежда, вяра и кураж. Той е наша правда, наша утеха, наша радост.

Онези, които търсят в себе си причина за утешение, ще се уморят и разочароват. Съзнанието, че сме слаби и недостойни, трябва да ни подтиква да търсим със смирение умилюстителната жертва на Христос. Когато разчитаме на Неговите заслуги, ще намерим покой, мир и радост. Той напълно спасява всички, които идват при Бога чрез Него.

Имаме нужда да се уповаваме на Исус всекидневно, всекичасно. Той е обещал, че какъвто е денят ни, такава ще бъде силата ни. Чрез Неговата благодат ние можем да носим всичките тежести на деня и да изпълняваме задълженията си. Обаче мнозина се чувстват потиснати от предчувствия за бъдещи неприятности. Те постоянно вмъкват в днешния ден утрешните неприятности. Така голяма част от техните изпитания са въображаеми. За тези хора Исус не е предвидил нищо. Той обещава благодат само за деня. Заръчва ни да не се обременяваме с грижите и трудностите на утрешния ден, защото достатъчно е на деня злото (виж Матей 6:34).

Навикът да отежняваме мислите си с възможни неприятности в бъдещето е неразумен и нехристиянски. Правейки това, ние не можем да се радваме на благословенията и да използваме възможностите на деня. Господ изисква да изпълняваме днешните си задължения и да носим днешните изпитания. Днес трябва да внимаваме да не съгрешим с дума или с дело. Днес трябва да хвалим и почитаме Бога. Чрез упражняване на жива вяра днес ще победим врага. Днес трябва да потърсим Бога и да решим, че не ще се задоволим без Неговото присъствие. Трябва да бдим, да работим и да се молим, като че ли днешният ден ни е последният подарен ден. Тогава колко сериозно би трябвало да гледаме на живота. Колко отблизо трябва да следваме Исус с всички наши думи и дела.

Направленията Исус свой довереник

Малко хора оценяват или използват правилно скъпоценната привилегия на молитвата. Трябва да отиваме при Исус и да му разказваме за всичките си нужди. Можем да Му доверим както нашите малки, така и по-големите грижи и трудности. Каквото и да ни смуцава, да го казваме на Исус в молитва. Когато на всяка крачка чувстваме нужда от Христовото присъствие, Сатана малко ще може да ни се натрапи със своите изкушения. Той преднамерено и по план се старее упорито да ни държи далече от нашия най-добър и най-съчувстващ приятел. Никого не трябва да правим наш довереник освен Исус. На него можем безопасно да разкрием всичко, което е в сърцето ни.

Братя и сестри, когато се събирате на обща молитва, вярвайте, че Исус се среща с вас; вярвайте, че Той иска да ви благослови. Отмахнете погледа си от личното Аз и гледайте на Исус, говорете за Неговата безподобна любов. Като гледате на Исус вие ще се измените и ще станете подобни на Него. Когато се молите, бъдете кратки, пристъпвайте направо към целта. Не проповядвайте на Господ чрез дълги молитви. Искайте хляб на живота, както едно гладно дете иска хляб от земния си баща. Бог ще даде всяко благословение, ако Го молим смирено и с вяра.

Молитвите, които проповедниците изказват преди проповедта, са често дълги и неподходящи. Те обхващат ред въпроси, които нямат нищо общо с

нуждите на случая или с нуждите на народа. Такива молитви са подходящи за тайната стаичка, но не и за публично място. Слушателите се уморяват и искат проповедникът да приключи. Братя, убеждавайте хората с молитвите си. Отивайте при Спасителя с вяра и Му кажете от какво се нуждаете в случая. Нека душата се разкрие пред Бога със силния копнеж за необходимото в случая благословение.

Молитвата е най-святото действие на душата. Тя трябва да е искрена, смирена, сериозна – желанието на едно обновено сърце, изказано в присъствието на светия Бог. Когато съзнава, че е в присъствието на Бога, молещият се ще забрави личното Аз. Няма да има никакво желание да изтъква човешки талант; няма да се старее да угоди на човешкото ухо, а ще се стреми да получи благословието, за което копнее душата му.

Ако само вярвахме на Божията дума, какви благословения бихме получили! О да имаше по-горещи, по-действени молитви. Христос ще бъде помощникът на всички, които Го търсят с вяра.

БОЖИЯТ ПЕЧАТ (1882 г., т. 5, с.207-216)

"Тогава той извика в ушите ми с висок глас и рече: "Нека се приближат ония, на които е заръчано за града, всеки с изстребителното си оръжие в ръка."

"И славата на израилевия Бог се издигна от херувимите, над които бе, та застана над прага на дома. И Той извика към облечения в ленено мъж, който имаше на кръста си писарска мастилница. И Господ му рече: "Мини през града, през Ерусалим, и тури белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат поради всичките мерзости, които стават сред него." А на другите рече, като слушах аз: "Минете подир него през града, та поразете; окото ви да не пощади, нито да покажете милост; старци, юноши и младенци, и жени избийте съвсем, но не се приближавайте при никого от ония, върху които е белегът; и започнете от светилището Ми. Прочее, та започнаха от старейшините, които бяха пред дома" (Езекиил 9:1,3-6).

Исус се готви да напусне умиловитилицето на небесното светилище, да облече одеждите на отмъщението и да излее гнева Си над онези, които не са се отзовали на дадената им от Бога светлина. "Понеже присъдата против нечестивото дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките чада е всецяло владено да струва зло (Еклесиаст 8:11). Вместо да се смекчат от търпението и дълготърпението, което Господ проявява към тях, онези, които не се боят от Бога и не обичат истината, вкоравяват сърцата си в злите си пътища. Но Божието дълготърпение има граници, а много са хората, които преминават тези граници. Те са излезли от пределите на благодатта и затова Бог трябва да се намеси и да защити своята чест.

Бог иска сметка от народите

За аморейците Господ бе казал: "А в четвъртия род потомците ти ще се върнат тука, защото беззаконието на аморейците не е още стигнало до върха си" (Битие 15:16). Макар този народ да бе забележителен с идолопоклонството и покварата, той не бе изпълнил още чашата на нечестието си, затова Бог не даваше заповед за пълното му изстребление. Хората трябваше да видят Божествената сила, изявена по удивителен начин, за да нямат извинение. Състрадателният Създател бе готов да търпи още тяхното нечестие до четвъртия

род. И тогава, ако не се видеше промяна в добро, наказанието Му щеше да се стовари над тях.

С непогрешима точност Вечният все още държи сметка за всички народи. Докато Неговата милост продължава, придружена с покани за покаяние, тази сметка остава открита. Но когато цифрите стигнат до известна стойност, която Бог е определил, действието на Неговия гняв започва. Сметката се приключва. Божественото дълготърпение престава. Милостта не може вече да се застъпва за тях.

Пророкът, гледайки напред във вековете, видя във видение картината на това време. Народите от този век са получили безпрецедентна милост. Давани са им били най-отбраните небесни благословения, но въпреки това за тях е записано: увеличена гордост, алчност, идолопоклонство, презрение към Бога, неблагодарност. Те скоро ще си приключат сметката с Бога.

Но това, което ме кара да треперя, е фактът, че тези, които са имали най-голямата светлина и привилегии, са заразени от преобладаващото нечестие. Повлияни от неправедните около тях, мнозина, даже хора, изповядващи истината, са охладнели и са завлечени от силното течение на злото. Общото презрение, с което се гледа на истинското благочестие и святост, кара онези, които не са тясно свързани с Бога, да изгубват всяко почитание към Неговия закон. Ако те следваха светлината и се покоряваха на истината от сърце, този свят закон, колкото повече биваше презиран от другите, толкова по-скъпоценен щеше да им изглежда. Колкото неуважението спрямо Божия закон става по-явно, толкова линията, която различава неговите пазители от света, ще става по-ясна. Любовта към Божествените заповеди се увеличава успоредно с увеличаващото се презрение към тях.

Кризата приближава бързо. Бързо уголемяващите се цифри показват, че времето за Божието посещение е приближило. Макар да не обича да наказва, Бог все пак ще накаже, и то много скоро. Тези, които ходят в светлината, ще видят белези за приближаващата се криза. Но те не трябва да очакват спокойно и хладнокръвно идващата гибел, утешавайки се с мисълта, че Бог ще ги закриля в деня на Своето посещение. Те трябва да бъдат далеч от такава мисъл и да разберат, че им е отреден дълг да заработят прилежно за спасението на други, като със силна вяра в Бога очакват от Него помощ. "Голяма сила има усърдната молитва на праведния" (Яков 5:16).

Квасът на благочестието не е загубил напълно силата си. През времето, когато опасността и притеснението на църквата ще са най-големи, малката група хора, стоящи в светлината, ще стенат и ще плачат за мерзостите, които се вършат в страната. Но техните молитви ще се издигат по-специално в полза на църквата, тъй като и нейните членове постъпват като света.

Сериозните молитви на малкото верни няма да бъдат напразни. Освен като отмъстител Господ ще дойде и като закрильник на онези, които са съхранили вярата в нейната чистота и са се опазили неопетнени от света. Това е времето, в което Бог е обещал да отмъсти за избраните Си, които викат към Него ден и нощ, макар Той да търпи много.

Издава се заповедта: "Мини през града, през Ерусалим, и тури белег върху челата на мъжете, които въздишат и плачат поради всичките мерзости, които стават сред него" (Езекиил 4:9). Тези въздишащи и плачещи са предлагали думите на живота; те са изобличавали, съветвали и умолявали. Някои, които са били обезславили Бога, са се покаjali и са смирили сърцата си пред Него. Но

Божията слава се е оттеглила от Израил. Макар мнозина да продължават да изпълняват формите на религията, Неговата сила и присъствие липсват.

Във времето, когато Божият гняв ще се излее като възмездие, тези смирени, предани последователи на Христос ще се различават от останалите хора в света по душевната си мъка, изразена в плач и въздишки, изобличения и предупреждения. Докато другите се опитват да прикриват съществуващото зло и да извиняват преобладаващата навсякъде поквара, тези, които проявяват ревност за Божията слава и любов към душите, няма да мълчат, за да спечелят нечие благоволение. Техните праведни души се възмуцават ден след ден от нечестивите дела и разговори на неправдата. Те са безсилни да спрат силното течение на нечестието, затова са изпълнени със скръб и тревога. Скъръбят пред Бога, като виждат религията презряна в самите домове на хора с голяма светлина. Плачат и измъчват душите си, защото гордост, алчност, себелюбие и измама от всякакъв вид са нахълтали в църквата. Божият Дух, Който приканва към покаяние, се погазва, докато служителите на Сатана тържествуват. Бог е обезславен, истината е обезсилена.

Онази категория хора, които не скъръбят за собствения си духовен упадък, нито тъжат за греховете на другите, ще бъдат оставени без Божия печат. Господ заповяда на служителите си, на мъжете с меч в ръцете: "Минете подир него през града, та поразете; окото ви да не пощади, нито да покажете милост; старци, юноши и девиси, младенци и жени избийте съвсем, но не се приближавайте при никого от ония, върху които е белегът; и започнете от светилището Ми."

Тук виждаме, че църквата - светилището на Господа, първа трябваше да почувства удара на Божия гняв. Старейшините - хората, на които Бог бе дал голяма светлина и които бяха като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на доверието Му. Те твърдяха, че нямало нужда да очакваме чудеса и забележителни изявления на Божията сила, както в миналото. Времената се били променили. Тези думи затвърждават тяхното неверие, те казват: "Господ не ще направи нито зло, нито добро. Той е милостив и няма да накаже народа Си." "Мир и безопасност" викат онези, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да предупреждават Божия народ за греховете му и Якововия дом за престъпленията му. Тези неми псета, които не искат да лаят, са точно хората, които ще почувстват справедливото отмъщение на един оскърбен Бог. Мъже, девиси и малки деца, всички загиват.

Най-лошите грехове

Мерзостите, поради които верните стенеха и плачеха, бе всичкото, което човешкото око можеше да види; но много по-страшните грехове, тези, които предизвикаха ревността на чистия и свят Бог, не бяха разкрити. Великият изследовател на сърцата знае всеки тайно извършен грях от служителите на нечестието. Те се чувстват сигурни в измамата си и поради дълготърпението на Бога мислят, че Той не вижда, и започват да постъпват така, сякаш Господ е изоставил земята. Но Той ще открие тяхното лицемерие, ще разкрие греховете им, които те така грижливо са прикривали.

Никакво превъзходство на пост, достойнство или светска мъдрост, никаква свещена служба не ще предпазят хората от жертване на принципите, когато бъдат оставени на собствените си измамни сърца. Тези, които са били считани достойни и праведни, се оказват водачи на отстъплението и пример на равнодушие и злоупотреба с Божията милост. Бог няма да търпи повече тяхното греховно поведение и в гнева си ще постъпи с тях без милост.

Бог оттегля с неохота присъствието си от благословените с голяма светлина, които са почувствали силата на Словото в служенето за другите. Някога те са били Негови верни служители, облагодетелствани от присъствието и ръководството Му; но са се отклонили от Бога и са заблудили и други; затова сега заслужават Божието негодувание.

На кои се поставя Божият печат

Денят на отмъщението е точно пред нас. Божият печат ще се постави на челата на онези, които въздишат и плачат за извършваните в страната мерзости. Тези, които симпатизират света, ходят и пият с пияните, със сигурност ще бъдат погубени със злосторниците. "...очите на Господа са върху праведните и ушите Му към тяхната молитва; но лицето на Господа е против ония, които вършат зло" (1 Петр. 3:12).

Собственото ни поведение ще определи дали ще получим печата на живия Бог, или ще бъдем посечени от погубващите оръжия. Няколко капки от Божия гняв са паднали вече на земята; но когато последните седем язви бъдат излети върху земята без милост в чашата на Неговата ярост, тогава ще бъде завинаги късно за покаяние и търсене на заслон. Тогава няма да има умилостивителна кръв за измиване на греховните петна.

"И в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за твоите люде, ще се подигне; и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало, откак народ съществува до онова време; и в онова време твоите люде ще се отърват – всеки, който се намери записан в книгата" (Даниил 12:1). Когато настане това време на скръб, всеки случай е вече решен и няма да има повече благодатно време, нито милост за непокаяните. Печатът на живия Бог е поставен върху народа Му. Този малък остатък, неспособен да се защитава сам в смъртната борба със земните сили, предвождани от войнството на змея, прави Бога своя защита. Издаден е указ от най-висшия земен авторитет този Божи народ да се поклони на звяра и да приеме неговия белег под страх от преследване и смърт. Дано Бог помогне на народа Си сега, защото какво ще може да направи той тогава в такава страшна борба без Неговата помощ!

Куражът, твърдостта, вярата и пълното доверие в Божията сила да спасява не идват за миг. Тези небесни добродетели се придобиват чрез дългогодишен опит. Божиите чада са подпечатали своята съдба чрез живот на свято старание и твърдо съобразяване с правдата. Изкушавани отвсякъде, те са знаели, че трябва твърдо да се противопоставят, иначе ще бъдат победени. Чувствали са, че им е предстояло да извършат велико дело и всеки час могат да бъдат повикани да сложат оръжие, а приключат ли живота си с незавършено дело, това би означавало вечна загуба. Те са приели жадно небесната светлина, както първите ученици я приеха от устата на Исус. Когато онези първи християни биваха заточавани в планини и пустини, когато биваха оставяни в тъмници и умираха от глад, студ и мъчения, когато мъченичеството бе единствен изход от угнетението им, те се радваха, че можеха да бъдат сметени за достойни да пострадат за Христос, Който бе разпнат за тях. Достойният им пример ще бъде утешение и насърчение за Божиите чада, които ще живеят през времето на скръб, каквато никога не е имало.

Не всички, които изповядват, че пазят съботата, ще бъдат запечатани. Мнозина, даже и такива, които учат другите на истината, няма да получат Божия печат на челата си. Те са притежавали нейната светлина, знаели са Господнята воля, разбирали са всяка точка от нашата вяра, но са нямали съответните дела.

Християните, които са били така добре запознати с пророчествата и съкровищата на Божествената мъдрост, е трябвало да приложат вярата си на дело. Трябвало е да заповядат на домовете си да живеят според нея, така че чрез своето добре уредено семейство да изявят пред света какво влияние има истината върху човешкото сърце.

Поради липсата у тях на преданост и благочестие и поради това, че не отговарят на един висок религиозен образец, те стават причина и другите да се задоволяват със състоянието си. Хора с ограничена разсъдливост не могат да схванат, че подражавайки на мъжете, които тъй често са им разкривали съкровищата на Божието слово, със сигурност излагат душите си на опасност. Исус е единственият истински образец. Сега всеки лично трябва да изпитва Библията на колене пред Бога със смирение, поддаващо се на поучение сърце на дете, ако наистина иска да знае каква е Божията воля за него. Колкото и високо да е поставен пред Бога някой проповедник, ако отказва да последва дадената му от Него светлина, ако отказва да бъде поучаван като малко дете, той ще потъне в мрак и сатанинска измама и ще повлече и други в същия път.

Нито един от нас не ще получи Божия печат, ако в характера си има дори едно "петно или бръчка". От нас зависи дефектите на характера ни да бъдат излекувани, сърдечният ни храм да бъде очистен от осквернение. Тогава късният дъжд ще се излее над нас, както ранният се изля върху учениците в деня на Петдесетница.

Много лесно се задоволяваме с постиженията си. Чувстваме се богати, а не знаем, че сме "окаяният, нещастен, сиромах, сляп и гол" (Откр. 3:17). Сега е време да се вслушаме в увещанието на Верния свидетел: "...съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамът на твоята голота; и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш" (Откр. 3:10).

Нужна е жива вяра

В този живот ние ще трябва да посрещаме огнени изпитания и да правим скъпи жертви, но затова пък наградата е Христовият мир. Между нас се забелязва толкова малко себеотрицание, толкова малко страдание заради Христос, че Кръстът е почти забравен. Ние трябва да сме съучастници на Христос в Неговите страдания, ако един ден искаме да седнем тържествуващи с Него на престола Му. Докато избираме и предпочитаме лесния път на себеугаждане, докато се плашим от себеотрицанието, вярата ни никога няма да закрепне и никога няма да можем да изпитаме Исусовия мир и радостта, които идват от съзнателната победа. Най-издигнатите от множеството на изкупените, които, облечени в бели дрехи, стоят пред Божия престол и пред Агнеца, знаят какво значи да се бориш до победа, защото те идват от голямата скръб. Тези, които по-скоро са отстъпвали пред обстоятелствата, отколкото да се ангажират в тази велика борба, няма да знаят как да устоят в онзи ден, когато всяка душа ще бъде притисната от скръб, когато, дори Ной, Йов и Даниил, ако бяха в страната, не биха могли да спасят нито син, нито дъщеря, защото всеки трябва да спасява своята душа чрез постигнатата в себе си правда.

Никой не трябва да казва, че неговото положение е безнадеждно, че не може да води християнски живот. Чрез смъртта на Исус Христос е предвидена предостатъчна помощ за всяка душа. Исус е нашата готова помощ във време на нужда. Само извикайте към Него с вяра, и Той е обещал да чуе и да отговори на молбите ви.

О, да имаше жива, действаща вяра! Ние се нуждаем от нея. Трябва да я имаме, иначе в деня на изпита ще пропаднем. Мракът, който тогава ще се стеле по пътя ни, не трябва да ни обезсърчава или отчайва. Той е покривалото, с което Бог закрива славата Си, когато идва да предаде богатите Си благословения. Това трябва да знаем от миналите си опитности. В онзи ден, когато Бог има спор на рода Си, този опит ще бъде източник на утешение и надежда.

Сега е време да опазим себе си и децата си неопетнени от света. Сега е време да изперем дрехите на нашия характер и да ги избелим в кръвта на Агнеца. Сега е време да победим гордостта, страстта и духовната леност. Сега е време да се пробудим и да положим решителни старания за постигане на хармоничен характер. "Днес, ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си..." (Евреи 3:7,8,15). Ние се намираме в крайно трудно положение, чакаме и бдим за явяването на Господа. Светът е в мрак. "Но вие, братя, казва апостол Павел, не сте в тъмнина, та да ви постигне оня ден като крадец" (1 Сол. 5:4). Божията цел винаги е била да извади светлина от тъмнината, радост от скръбта и почивка от умората на очакващите го, копнеещи души.

Какво правите, братя, за да осъществите великото дело на приготвяне? Тези, които се свързват със света, биват оформяни от него и подготвяни да получат белега на звяра. Тези, които не разчитат на собственото си Аз, които се смиряват пред Бога и очистват душите си чрез послушание на истината, ще бъдат моделирани по небесен образец и готови да получат Божия печат на челата си. Когато указът излезе и печатът се постави, техният характер ще остане чист и неопетнен през вечността.

Сега е време за подготовка. Божият печат никога няма да се сложи на челото на нечист мъж или жена, на челото на амбициозен, обичаш света мъж или жена, на челото на мъже и жени с лъжливи езици или сърца. Всички, получили печата, трябва да бъдат без петно пред Бога, кандидати за Небето. Вървете напред, мои братя и сестри. Сега мога да пиша само накратко по този въпрос, просто да обърна вниманието ви върху необходимостта да се подготвите. Изпитвайте Писанията лично за себе си, за да схванете сериозната и страшна тържественост на днешния час.

Дори и самият живот не може да бъде изкупен с цената на лъжа. Чрез една-единствена дума или само с едно кимване с глава мъчениците можеха да отрекат истината и да спасят живота си. Само да се съгласяха да хвърлят едно зрънце тамян на олтара на идола, и биха могли да се спасят от уреда за изтезание, от ешафода или кръста. Но те отказваха да излъжат с дума или дело, въпреки че срещу това можеха да запазят живота си. Затворничество, мъчения и смърт те посрещаха с чиста съвест вместо освобождение, при условие че измамат, излъжат или отстъпят от вярата. Чрез вяроност и вяра в Христос те спечелиха неопетнени дрехи и корони с диаманти. Животът им е ставал по-благороден и възвишен, когато са гледали Бога, защото са стояли твърдо за истината при най-тежки обстоятелства (1879 г., т. 4, с.336).

ЕДИН АПЕЛ (1882 г., т. 5, с.228-234)

Какво да ви кажа, братя, за да ви събудя от плътската ви сигурност? Показана ми бе опасността за вас. В църквата има както вяраващи, така и невяраващи. Христос представя тези две групи в притчата Си за лозата и нейните пръчки. Той увещава последователите Си: "Пребъдвайте в Мене и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата,

така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене. Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да вършите нищо" (Йоан 15:4,5).

Има голяма разлика между симулираната и действителната връзка с Христос чрез вяра. Изповядването на истината въвежда хората в църквата, но това не доказва, че те са жизнено свързани с живата Лоза. Дадено е правило, по което истинският ученик може да се различи от онзи, който следва Христос на думи без вяра в Него. Едната категория хора дава плод, другата е безплодна. Едната категория често бива кастрена от Божия меч, за да дава повече плод; другата – като изсъхнали вейки скоро ще бъде откъсната от живата Лоза.

Много съм загрижена нашите хора да си запазят живото свидетелство и църквата да се съхрани чиста от невярващи. Можем ли да си представим потясна, по-интимна връзка с Христос от описаната с думите: "Аз съм лозата, вие сте пръчките." Жилите на пръчката са почти еднакви с тези на лозата. Животът, силата и плодовитостта се предават от стеблото към пръчките без пречка и постоянно. Коренът разпраща храната чрез пръчката. Такава е истинската връзка на истински вярващия в Христос. Той пребъдва в Него и от Него черпи своята храна.

Тази духовна свързаност може да се осъществи само чрез упражняването на лична вяра. Тази наша вяра трябва да изразява върховно предпочитание, съвършено упование, пълно посвещение. Нашата воля трябва да е напълно подчинена на Божията воля, нашите чувства, желания, интереси и чест свързани с напредъка на Христовото царство и с честта на Христовата кауза, като постоянно получава благодат от Исус, а Той получава благодарност от нас.

Когато тази интимна връзка и общение се създадат, нашите грехове се възлагат на Христос; Неговата правда се приписва на нас. Той бе направен грешен за нас, за да станем ние праведни пред Бога в Него. Ние имаме достъп до Бога чрез Него; биваме приети в името на Възлюбения. Който с дума или с дело оскърбява един вярващ, той нанасява Исус. Който дава чаша студена вода на Негов ученик, все едно, че я дава лично на Христос.

Този красив символ на връзката на Христос с вярващите бе даден непосредствено преди раздялата Му с учениците. Чрез този символ Той им поясни колко тясно трябва да са съединени с Него, за да поддържат духовния си живот, когато видимото Му присъствие се оттегли от тях. За да им го запечати в умовете, им даде картината за лозата като най-ярък и подходящ пример.

За юдеите лозата бе най-благородното от растенията и символ на всичко мощно, прекрасно и плодородно. "Лозата, сякаш искаше да им каже Господ, която цените тъй високо, е само символ. Аз Съм действителността; Аз Съм истинската Лоза. Като народ вие цените лозата; но като грешници трябва да цените Мене над всичко земно. Пръчката не може да живее отделно от лозата, така и вие не можете да живеете, ако не пребъдвате в Мене..."

Избиране на подходяща обстановка за дома

Малко са вярващите, които съзнават колко е важно да избягват, доколкото това им е възможно, всички приятели, не добре разположени към религиозния им живот. Когато избират местопребиваване, малко са тези, които на първо място и като първо условие поставят духовното си благосъстояние.

Родители със семействата си се стичат в градовете, защото мислят, че там прехраната се изкарва по-лесно, отколкото в селата. Децата, когато са свободни от училище, нямайки какво да правят, се възпитават от улицата. От лоши

другари те възприемат порочни и безпътни навици. Родителите виждат всичко това, но поправянето на грешката изисква жертва, на която не са готови и решават да останат там, където са, докато Сатана придобие пълен контрол над децата им. По-добре пожертвайте всичко и всяко светско съображение, отколкото да изложите на опасности поверените ви скъпи души. Те ще бъдат изкушавани и вие трябва да ги учите как да се предпазват. Но ваш дълг е да отсечете всяко влияние, да прекъснете всеки навик и да скъсате всяка връзка, която не ви дава възможност да поддържате най-свободна, открита и сърдечна връзка с Бога, било по отношение на вас лично, било по отношение на вашето семейство.

Вместо да живеете в многолюдни градове търсете уединено място, където децата ви ще бъдат, доколкото е възможно, защитени от изкушения, и там ги възпитавайте и обучавайте за полезен живот. Ето причините, които пророк Езекиил изрежда, довели до падението и унищожението на Содом: "Гордост, пресищане с храна и безгрижно спокойствие; а сиромаша и немотния не подкрепяте." Всички, желаещи да избягнат участта на Содом, трябва да избягват причините, предизвикали Божиите присъди над този безбожен град.

Братя мои, вие не зачитате най-свещените Божии права, като сте небрежни в посвещаването на себе си и на децата си на Бога. Много от вас си почиват в измамна сигурност, отдадени на себелюбиви интереси и привлечени от земни съкровища. Вие не се плашите от никакво зло. Опасността ви се вижда много далечна. Но ще бъдете излъгани, заблудени и вечно погубени, ако не се пробудите и с покаяние и дълбоко смирение не се върнете обратно при Бога.

Повторно и повторно небесният глас ви е говорил. Ще го послушате ли? Ще се вслушате ли в съвета на Верния Свидетел да потърсите опитаното в огън злато, бялата дреха и колурия? Златото е вяра и любов, бялата дреха е Христовата правда, а колурият е онова духовно проницание, което ще ви направи способни да виждате примките на Сатана и да ги избягвате, да виждате истината и да ѝ се покорявате.

Смъртната летаргия на света парализира сетивата ви. Грехът не ви изглежда вече отвратителен, понеже Сатана ви е заслепил. Божието наказание скоро ще се излее над земята. "Бягай за живота си" (Битие 19:17) е предупреждението на Божиите ангели. Други гласове казват: "Не се вълнува; няма причина за особена тревога." Спокойните в Сион викат: "Мир и безопасност", докато в същото време Небето заявява, че бърза гибел предстои за престъпника. Младите, лекомислените, обичащите удоволствията приемат тези предупреждения за празни приказки и ги отминават със смях. Родителите са склонни да оправдават децата си по този въпрос и спят спокойно. Така бе при разрушаването на стария свят и когато Содом и Гомор бяха изгорени. Вечерта преди унищожението градовете на долината се веселяха и пируваха. Подиграваха се на опасенията и предупрежденията на Лот. Но точно подигравателите загинаха в пламъците. Същата онази нощ вратите на милостта се затвориха завинаги за безбожните, безгрижни обитатели на Содом.

Бог е, Който държи в ръцете Си съдбата на човешките души. Той няма да позволи вечно да Му се подиграват, да Го осмиват. Неговата отплата се вижда вече по земята. Свирепи и ужасни бури причиняват унищожение и смърт по пътя си. Поглъщащи пожари опустошават гори и гъсто населени градове. Бури и корабокрушения очакват пътуващите по море. Злополуки и бедствия заплашват пътуващите по суша. Урагани, земетресения, меч, глад следват бързо едно след друго. И все още сърцата на хората са корави. Те не признават Божия

предупредителен глас. Не искат да избегнат от приближаващата буря на единственото сигурно място.

Много от поставените на Сионските стени да наблюдават и да предупреждават за идващото бедствие сами са заспали. Тъкмо онези, които би трябвало да са най-активни и будни в този час на опасност, занемаряват своя дълг и стават виновни за смъртта на души.

Вие не сте обърнали на децата си нужното внимание и не сте им дали нужното насърчение. Не сте ги привързали към сърцето си с най-нежни връзки на любов. Работата по издръжката на семейството така запълва времето и силите ви, че занемарявате домашните си задължения. И все пак, така сте свикнали с този тежък товар, че ви изглежда голяма жертва да се освободите от него. Но ако сторите това, то ще бъде във ваш духовен интерес и за щастието и добрите нрави на вашите деца. Добре би било да изоставите притискащите ви грижи и да се оттеглите някъде извън градовете, където покваряващото нравите на младите влияние не е толкова силно.

Вярно е, че и на село няма да ви липсват безпокойства и тежки грижи, но там бихте избягнали много злини и бихте затворили вратата срещу поток от изкушения, заплашващ да залее умовете на децата ви. Те се нуждаят от занимание и разнообразие. Еднообразието в дома ги прави неспокойни и немирни и те започват да се събират с покварени градски момчета и така получават улично възпитание (1876 г., т. 4, с.135,136).

ХРИСТИЯНСКО ЕДИНСТВО (1882 г., т. 5, с.236-248)

"Моля ви се, братя, за нашия Господ Исус Христос всички да говорите в съгласие и да нямате раздори между вас, но да бъдете съвършено съединени в един ум и в една мисъл" (1 Кор. 1:10).

Съединението е сила. Разделението е слабост. Когато тези, които вярват истината за това време, са съединени, те упражняват силно влияние. Сатана добре разбира това. Никога не е бил по-решителен от сега да направи истината безрезултатна, причинявайки горчиви чувства и разединение сред Божия народ.

Светът е против нас, популярните църкви са също против нас; скоро и законите на страната ще бъдат против нас. Ако е имало някога време, което да е изисквало Божиите чада да са единни, то това време е сега. Бог ни е поверил да оповестим на света специалните истини за това време. Последната благодатна вест сега се проповядва. Ние имаме работа с мъже и жени, на които им предстои да се явят на съд. Колко внимателни трябва да бъдем във всяка дума и постъпка в пълно съгласие с Образеца, за да можем чрез поведението си да водим хората при Христос. Колко трябва да внимаваме да представяме истината така, че те да бъдат привлечени от нейната простота и красота и да я приемат. Ако нашите характери свидетелстват за нейната освещаваща сила, ние постоянно ще бъдем светлина за другите – живи писма, разбирани и прочитани от всички. Сега ние не печелим, като отстъпваме място на Сатана, подхранвайки разединение, разногласие и презрение.

Грижата на Спасителя в последната молитва малко преди разпятието бе между Неговите ученици да има единство и любов. Въпреки че Го очакваше агонията на кръста, Той не мислеше за Себе Си, а за тези, които оставяше да продължат Неговото дело на земята. Предстояха им тежки изпитания, но Исус

виждаше най-голямата опасност за тях в духа на горчивина и разединение. Затова Той се моли:

"Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина. Както Ти прати Мене в света, и Аз пратих тях в света. И за тях Аз посвещавам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината. И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение да бъдат всички едно, както Ти, Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил" (Йоан 17:17-21).

Тази Христова молитва обхваща всички Негови последователи, докато приключи човешката история. Нашият Спасител предвидя изпитанията и опасностите за Своя народ; Той не е равнодушен към разединенията и разногласията, които отдалечават от Него и отслабват църквата Му. Гледа на нас с по-дълбок интерес и по-нежно съчувствие, отколкото земния баща гледа на своенравното си, нещастно дете. Той ни моли да се поучим от Него. Приканва ни да Му се доверим. Моли ни да разтворим сърцата си, за да приемем Неговата любов. Обещал е да бъде наш помощник.

Постоянно духовно ръководство

Когато се възнесе на небето, Христос остави делото в ръцете на Своите служители – помощник-пастирите. "И той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители за делото на служенето, за назиданието на Христовото тяло с цел да се усъвършенстват светиите, докле всички достигнем единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота (Ефес. 4:11-13).

Изпращайки Своите служители, вашият Господ им даде дарби, защото чрез тях предава на света думите на вечния живот. Това е средството, което Бог е определил за усъвършенстване на светиите в познанието и истинската святост. Делото на Христовите служители не е само да проповядват истината; те трябва да бъдат за човешки души, защото ще отговарят за тях пред Бога. Трябва да избличават, укоряват, увещават с дълготърпение и поучение.

Всички, облагодетелствани от труда на Божиите служители, трябва, според способностите си, да се присъединят към тях за спасението на други. Това е работата на всички истински вярващи, проповедници и народ. Нужно е те постоянно да имат пред очи великата цел, като всеки се старае да изпълни дълга си в църквата, а и всички заедно да работят в ред, хармония и любов.

В Христовата религия няма нищо себелюбиво или тесногръдо. Нейните принципи са дейни и настъпателни. Тя е представена от Христос като ярка светлина, като осояваща сол, като преобразяващ квас. Божиите служители с ревност, усърдие и преданост ще се стараят да разпространяват наблизко и далеч познанието за истината; но те няма да пренебрегнат работата за силата и единството на църквата. Ще бъдат зорко да не би да се вмъкне в църквата някакво разединение и противопоставяне.

Напоследък в нашите редици са се появили хора, които изповядват, че са Христови служители, но делото им се противопоставя на установяваното от нашия Господ единство в църквата. Те имат оригинални планове и методи за работа. Желаят да въведат промени в църквата, отговарящи на техните идеи за напредък, и си въобразяват, че с това ще се постигнат големи резултати. Тези хора имат нужда преди всичко да бъдат ученици, а не учители в Христовото училище. Те винаги са неспокойни, стремят се да вършат някое велико дело,

което би им донесло почит. Но е нужно да научат най-полезния от всички уроци – урока на смирението и вярата в Исус. Някои наблюдават своите съработници и силно пожелават да им посочат определени техни грешки. А би трябвало да се заловят сериозно с подготовката на собствените си души, защото им предстои велика борба. Спасителят ги приканва: "...Научете се от Мене, защото съм кротък и смирен на сърце, и ще намерите покой на душите си" (Матей 11:29).

Учители на истината, мисионери, служители в църквата могат да извършат добро дело за Учителя, ако очистят собствените си души чрез послушание на истината. Всеки жив християнин ще бъде искрен работник за Господа. Господ е дал познанието за Неговата воля, за да можем да станем проводници на светлина за другите. Ако Христос пребъдва в нас, ние не може да не работим за Него. Невъзможно е да се ползваш от Божието благоволение, да се радваш на любовта на Спасителя, а да си равнодушен към загиващите в греховете си. "В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод" (Йоан 15:8).

Павел настоява за единство и любов

Павел настоява пред ефесяните да запазят единството и любовта: "И тъй, аз, затворникът за Господа, моля ви да се обхождате достойно за званието, към което бяхте призовани, със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, като си претърпявате един друг с любов и се стараете да опазите единството в Духа. Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на званието ви: един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички и чрез всички и във всички" (Ефес. 4:1-6).

Апостолът увещава братята си да изявят в живота си силата на истината, която той им е разкрил. Чрез кротост и благодат, дълготърпение и любов те е трябвало да представят чрез пример Христовия характер и благословенията на Неговото спасение. Има само едно тяло, един Дух, един Господ, една вяра. Като членове на Христовото тяло всички вярващи се оживяват от един Дух и една надежда. Разделенията в църквата обезславят Христовата религия пред света и дават повод на враговете на истината да оправдават своето поведение. Павловите наставления не са написани само за църквата в негово време. Бог ги е дал и на нас днес. Какво правим ние, за да запазим "единството във връзките на мира"?

Когато Светият Дух бе излял върху ранната църква, братята се обичаха помежду си. "Разчупваха хляба... с радост и простосърдечие, като хвалеха Бога и печелеха благоволението на всичките люде. А Господ всеки ден прибавяше към църквата ония, които се спасяваха" (Деян. 2:46,47). Първите християни не притежаваха богатство или слава, но от тях се излъчваше светлината на Словото. Те всяваха страх у злосторниците. Навсякъде характерът и учението им бяха известни. Затова бяха мразени от безбожните и преследвани дори до смърт.

Божият образец е непроменим

Образецът за святост е същият днес, както в дните на апостолите. Нито обещанията, нито изискванията на Бога са изгубили и най-малко от своята сила. Но какво е състоянието на изповядващите се за Божи народ, сравнено с това на ранната църква? Къде са Духът и силата на Бога, които съпровождаха проповядването на евангелието? Уви, "как почерня златото! Измени се най-чистото злато!" (Плач. Ерем. 4:1).

Господ насади църквата Си като лоза в плодородна нива. Отгледа я с най-нежни грижи, за да даде плодове на правда. Той казва: "Що повече бе възможно

да се направи за лозето Ми, което не му направих?" (Исаия 5:4). Но това насадено от Бога лозе се изви към земята и уви нежните си мустачки около човешки подпори. Неговите пръчки се простряха надалеч и нашироко и то пренесе плодове на изродена лоза. Затова Господарят на лозето се провиква: "Защо тогава, докато очаквах да роди сладко грозде, то роди диво?" (Исаия 5:4).

Господ е надарил църквата Си с големи благословения. Справедливостта изисква тя да върне тези таланти с лихва. С увеличаването на съкровищата на поверената ѝ истина, са се увеличили и задълженията ѝ. Но вместо да използва и да усъвършенства тези дарби, тя е изгубила и онова, което бе постигнала при поранния си опит. Нейното духовно състояние се е променило постепенно и почти незабелязано. Като започна да търси похвалите и приятелството на света, нейната вяра се понижи, загуби се ревността ѝ, а горещата ѝ преданост отстъпи пред мъртвата формалност. Всяка стъпка напред към света е била стъпка настрана от Бога. Щом започваше да се подхранва гордост и светски амбиции, Христовият Дух се оттегляше и като резултат се вмъкнаха съперничество, разединение и разпри, които я отклониха от пътя ѝ и я направиха слаба.

На братята си в Коринт Павел пише: "Понеже и досега сте плътски, защото, докато има между вас завист и разпра, не сте ли плътски и не постъпвате ли по човешки?" (1 Кор. 3:3). Невъзможно е за умове, изпълнени със завист и занимаващи се с пререкания да схванат дълбоките духовни истини на Божието слово. "Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост и не може да го разбере, понеже то се изследва духовно" (1 Кор. 2:14). Не можем правилно да схванем или оценим Божествените откровения без помощта на Духа, чрез Когото е дадено Словото.

Хората, определени да пазят духовните интереси на църквата, трябва да внимават да бъдат добър пример, като не дават никакъв повод за завист, ревност или подозрение, а постоянно да проявяват онзи дух на любов, уважение и вежливост, който желаят да насърчат у своите братя. Трябва много да се внимава на дадените в Божието слово наставления. Задушете всяка проява на враждебност или нелюбезност; изкоренете всеки горчив корен. Когато се появят някакви трудности между братята, постъпете строго според правилото на Спасителя. Всячески се постарайте да се постигне помирение; но ако страните упорито държат на своето, въпросът трябва да се остави, докато те сами стигнат до съгласие помежду си.

Време за изпитване на сърцето

Когато в църквата се явят изпитания, нека всеки църковен член да изследва сърцето си и да прецени да не би причината за трудността да е в него. Църквата може да бъде смутена и мирът ѝ загубен поради духовна гордост, желание за диктат, амбициозен стремеж към почести или положение, липса на себевладение, подхранване на страсти или предубеждения чрез нестабилност в разсъжденията или липса на преценка.

Често пъти трудностите в църквата се причиняват и от клюкари, чиито подшушвания и намеци отравят неподозиращи нищо умове и разделят и най-близки приятели. Такива вредители биват подпомагани в злодеянието си от мнозината с отворени уши и лукави сърца, които казват: "Докладвайте... и ние ще докладваме по-нататък." Този грях не бива да се търпи сред последователите на Христос. Никой родител християнин не трябва да позволява да се говорят клюки в семейството или да се правят забележки, подценяващи и унижаващи църковните членове.

Християните да считат за свой религиозен дълг потушаването на всяка завист и дух на надпревара. Да се радват на превъзхождащата репутация или благосъстояние на своите братя и тогава, когато собственият им характер или постижения сякаш са в сянка. Точно гордостта и амбицията, подхранвани в сърцето на Сатана, станаха причина той да бъде изгонен от Небето. Тези злини са дълбоко залегнали в нашето паднало естество и ако не бъдат изкоренени, ще помрачат всяко добро и благородно качество и ще родят като свой вреден плод завист и разпри.

Трябва да се стремим по-скоро към истинската доброта, отколкото към величие. Разсъждаващите като Христос ще мислят скромно за себе си. Те ще работят за чистотата и благополучието на църквата и ще бъдат готови да жертват собствените си интереси и желания, а не да причиняват разединение между братята си.

Сатана постоянно се стреми да създава недоверие, отчужденост и злоба сред Божия народ. Често пъти ще бъдем изкушавани да мислим, че правата ни се потъпкват, докато в същото време не съществува никакво реално основание за това. Тези, чиято любов към личното Аз е по-силна от любовта им към Христос и Неговото дело, поставят интересите си на първо място и с всички възможни средства ги пазят и поддържат. Когато сметат, че са онеправдани от своите братя, някои стигат дори до съд, вместо да следват правилото на Спасителя.

Съдебни процеси между братя

Даже мнозина наглед съвестни християни са спъвани от своята гордост и самомнение и не отиват лично при онези, които смятат, че са ги онеправдали, за да обсъдят въпроса в духа на Христос и да се помолят един за друг. Разпри, борби и съдебни процеси между братя са позор за делото на истината. Такива постъпки излагат църквата на присмеха на враговете и карат тъмните сили да тържествуват. Такива християни наново пробиват раните на Христос и Го излагат на явен позор. Като пренебрегват авторитета на църквата, те показват презрение към Бога, дал този авторитет на църквата.

Павел пише на галатяните: "Дано се отсечаха ония, които ви разколебават! Защото вие, братя, на свобода бяхте призовани; само не употребявайте свободата си като повод за угаждане на плътта, но с любов служете си един на друг. Защото целият закон се изпълнява в една дума, сиреч в тая: "да обичаш ближния си както себе си". Но ако се хапете и се ядете един друг, пазете се да не би един друг да се изтребите. Прочее казвам: "Ходете по духа и няма да угаждате на плътските страсти" (Гал. 5:12-16).

Фалшивите учители бяха донесли на галатяните противни на Христовото евангелие учения. Павел се опита да посочи и поправи заблудите. Той силно желаше тези учители да бъдат отлъчени от църквата, но те бяха повлияли на такъв голям брой вярващи, че изглеждаше рисковано да се вземат мерки срещу тях. Имаше опасност от препирни и разделения, които биха увредили духовните интереси на църквата. Затова Павел предприе да внуши на своите братя важността от помощ в дух на любов.

Той заяви, че всички изисквания на закона, представящи дълга ни към нашите ближни, се изпълняват в любовта един към друг. Той предупреди галатяните, че ако поддържат омраза и раздори, ако се разделят на партии и като животни се хапят и изядат, ще си получат нещастие за този живот и гибел за бъдещия. Имаше само един начин за предотвратяване на злините, както ги

съветваше и апостолът, "да ходят по духа". Чрез постоянна молитва да търсят ръководството на Светия Дух, което ще ги доведе до любов и единство.

Когато Сатана поеме контрола

Разделен и противопоставен сам на себе си дом не може да устои. Когато християни се препират, Сатана взема контрола. Колко често той е успявал да разруши мира и хармонията в църквата. Какви страшни спорове, каква горчилка, каква омраза са се получавали от някаква малка разпра! Какви надежди са били унищожени, колко семейства са били разпокъсани от несъгласие и раздори!

Павел заръчва на братята си да се пазят да не би като се опитват да поправят грешките на другите, самите да направят също големи грехове. Той ги предупреждава, че омраза, надпревара, гняв, пререкания, размирици, ереси и зависти са дела на плътта, каквито са и похотливостта, прелюбодейството, пиянството и убийството, и също могат да затворят вратата на небето пред провинилите се.

Христос заявява: "А който съблазни одного от тия скромните, които вярват в Мене, за него би било по-добре да се окачи голям воденичен камък на врата му и да бъде хвърлен в морето" (Марко 9:42). Всеки, който чрез съзнателна измама или не добър пример заблуди някой Христов ученик, е виновен за голям грях. Който прави някого предмет на клюки и присмехи, оскърбява Исус. Нашият Спасител забелязва всяка неправда, извършена спрямо на някой Негов последовател.

Как се наказваха в старо време хората, които се отнасяха лекомислено към онова, което Бог отделяше като свято за Себе Си? Валтасар и неговите хиляда големци оскверниха златните съдове на Йехова и хвалеха вавилонските идоли. Но Бог, Когото те хулеха, бе свидетел на тази несвята сцена. Посред светотатственото им веселие се забеляза безкръвна ръка да пише тайнствени букви на стената на палата. Изпълнени с ужас, царят и царедворците чуха присъдата си от служителя на Всевишния.

Онези, които с удоволствие пръскат клевети и лъжи срещу Христовите служители, да помнят, че Бог е свидетел на техните постъпки. Клеветническият им език не осквернява бездушни съдове, но характеристиките на купените с Христовата кръв. Ръката, написала буквите върху стената на палата по време на валтасаровия пир, държи точна сметка за всяка извършена над Божия народ неправда или гнет.

Свещената история е пълна с поразителни примери за Божията ревнива грижа и за най-слабите Му деца. През време на пътуването на израилтяните из пустинята изостаналите назад уморени и немощни бяха нападнати и избити от страхливите и жестоки амаличани. По-късно Израил воюва с амаличаните и ги победи. "Тогаваше рече Господ на Мойсей: "Запиши в книгата за спомен и предай в ушите това, че ще излича съвсем спомена на Амалика под небето" (Изход 17:14). И точно преди смъртта на Мойсей това заръчване бе пак повторено, за да не се забрави от неговото потомство: "Помни какво ти направи Амалик по пътя, когато излязохте от Египет, как ти се противи по пътя и поради задните ти човечи погуби всичките останали надире от слабост, когато ти беше запрял и уморен; и той не се убоя от Бога... заличи спомена на Амалика изпод небето; да не забравиш (Втор. 25:17-19).

Ако Бог така наказва жестокостта на един езически народ, как трябва да се отнася към онези, които, наричайки се Негов народ, воюват с братята си - уморени и изтощени работници в делото Му? Сатана има голяма сила над

хората, които му позволяват да владее над тях. Точно главните свещеници и старейшините – религиозните водачи на народа – подтикнаха, подстрекаха жестоката тълпа от съдебната зала до Голгота. Сред изповядващите се за Христови последователи днес има сърца, вдъхновявани от същия дух, който викаше и искаше разпятието на нашия Спасител. Нека злосторниците помнят, че за всичките им дела има свидетел – свят и мразещ греха Бог. Той ще представи всичките им дела, всяко тайно нещо на съд.

"Прочее, ние силните сме длъжни да носим немощите на слабите и да не угаждаме на себе си. Всеки от нас да угождава на ближния си с цел към това, което е добро за назиданието му. Понеже и Христос не угоди на Себе Си..." (Римл. 15:1-3). Както Христос ни съжали и ни помогна в нашата слабост и греховност, така и ние трябва да се съжالياваме и да си помагаме. Мнозина са объркани от съмнения, обременени от недостатъци, слаби във вярата и неспособни да схванат невидимото; но един приятел, когото те могат да видят, идващ при тях вместо Христос, може да е като свързваща халка между треперещата им вяра и Бога. О, това е благословена работа! Нека не оставяме гордостта и себелюбието да ни възпират да вършим доброто, на което сме способни, като работим в името на Христос с обичаш, нежен дух.

Възстановяване на падналите

"Братя, даже ако падне човек в някое прегрешение, вие духовните поправяйте такъв с кротък дух; но всекиму казвам: Пази себе си да не би ти да бъдеш изкушен. Един другиму теготите си носете и така изпълнете Христовия закон" (Гал. 6:1,2). Тук пак е изложен ясно нашият дълг. Как могат така наречените Христови последователи да се отнасят леко към тези боговдъхновени съвети?

Неотдавна получих писмо, в което се описва едно обстоятелство, при което брат проявил неблагоприятно. Макар да била станала преди години и да била твърде незначителна, дори незаслужаваща човек да се връща към нея, авторката на писмото твърдеше, че случката унищожила завинаги доверието ѝ в този брат. Ако прегледът на живота на тази сестра не би показал по-големи грешки, това би било наистина чудо, тъй като човешкото естество е много слабо. Поддържала съм и все още поддържам близостта с братя и сестри, провинили се в сериозни грехове, които и досега не виждат греховете си, както Бог ги вижда. Но Господ ги търпи; защо да не ги търпя аз? Той ще продължава да работи с Духа Си в тях, за да повлияе сърцата им да видят като Павел извънредната тежест и зловредност на греха.

Ние малко познаваме сърцата си и едва ли чувстваме нуждата си от Божията милост. Затова притежаваме толкова малко от онова сладко състрадание, което Исус проявява към нас и което и ние трябва да проявяваме един към друг. Нека да помним, че нашите братя са слаби, грешащи смъртни хора като нас. Да предположим, че някой брат поради небдителност е бил победен от някое изкушение и противно на обикновеното си поведение е действал неправилно; как да се постъпи с него? От Библията научаваме, че мъже, които Бог е използвал за велико и добро дело, са извършили и сериозни грехове. Господ не ги е отминавал неизобличени, но не ги е и отстранявал. Когато се покаявали, Той милостиво им прощавал, откривал им присъствието Си и работел чрез тях.

Нека бедните, слаби смъртни хора размислят колко много се нуждаят от Божието и от това на брат си съжаление и дълготърпение. Нека внимават как

съдят и обвиняват другите. Трябва да обърнем внимание на наставлението на апостола: "... вие духовните, поправяйте такъв с кротък дух... Пази себе си да не би ти да бъдеш изкушен" (Гал. 6:1). Може да се случи да паднем в изкушение и да се нуждаем от всичкото дълготърпение, което се очаква да проявяваме към съгрешилите. "...с каквата съдба съдите, с такава ще ви съдят" (Матей 7:2).

Апостолът прибавя още едно предупреждение към независимите и самонадеяните: "Защото, ако някой мисли себе си да е нещо, като не е нещо, той мами себе си... всеки има да носи своя си товар" (Гал. 6:3-5). Който се смята за по-издигнат от своите братя в разсъжденията и в опита си и презира техните съвети и увещания, показва, че се намира в опасна заблуда. Сърцето е измамно. Човек трябва да изпита характера и живота си по образа на Библията. Божието слово хвърля безпогрешна светлина върху жизнения път на човека. Въпреки многото влияния, отвличащи ума, хората, които искрено търсят Бога за мъдрост, ще бъдат ръководени по правия път. В края всеки сам ще застане или ще падне не според мнението на партията, която го поддържа или е против него, не според мнението на някого, но според истинския си характер пред погледа на Бога. Църквата може да предупреждава, съветва и увещава, но не може да принуди някого да тръгне по правия път. Който постоянно не зачита Божието слово, сам ще понесе бремето да отговори на Бога за себе си и да понесе последствията от своя път.

Господ ни е дал в Словото Си ясни, безпогрешни наставления и ако се съобразяваме с тях, ще можем да запазим единството и хармонията в църквата. Братя и сестри, вслушвате ли се в тези боговдъхновени увещания? Читатели и изпълнители ли сте на Словото? Стремите ли се да осъществите молитвата на Христос последователите Му да бъдат едно? "А Бог на твърдостта и на утехата да ви даде единомислие помежду ви по примера на Христа Исуса, щото единомислено и с едни уста да славите Бога..." (Римл. 15:5,6). "Радвайте се, усъвършенствайте се, утешавайте се, бъдете единомислени, живеете в мир; и Бог на любовта и на мира ще бъде с вас" (2 Кор. 13:11).

БОЖИЕ ЗДАНИЕ. "... вие сте Божия нива; Божие здание" (1 Кор. 3:9). Този образ представлява човешкия характер, който трябва да се гради малко по малко. Всеки ден Бог работи над Своето здание, удар след удар, за да усъвършенства постройката като свят храм за Него. Човек трябва да сътрудничи на Бога. Всеки работник нека е това, което Бог е определил за него, да изгражда живота си с чисти, благородни дела, та в края характерът му да представлява симетрична постройка, красив храм, почитан от Бога и човека. В постройката не трябва да има дефект, защото е на Господа. Всеки камък да бъде поставен съвършено, за да издържа на натиска отгоре. Един-единствен неправилно поставен камък ще се отрази на цялото здание. Бог предупреждава вас и всеки друг работник: "Внимавайте как градите, за да устои постройката ви на изпита на бурите, защото е основана върху Вечната Канара. Поставете камъка върху сигурната основа, за да бъдете готови за деня на изпита, когато всички се видят какви са в действителност."

Бог ми представи това предупреждение като особено необходимо за вашето благосъстояние. Той обича с безпределна любов. Той обича братята ви по вяра и действа заедно с тях за същата цел, за която работи и с вас. Неговата църква на земята трябва да добие божествени пропорции пред света като храм, изграден от живи камъни, всеки излъчващ светлина. Той трябва да е светлината на света като град, поставен на високо, който не може да се скрие. Съграден е от

камъни, сложени един до друг, камък съвпадаш с камък, образувайки здрава, солидна постройка. Не всичките камъни имат една и съща големина и форма. Някои са големи, други малки, но всеки има своето място в сградата. Истинската стойност на всеки камък се определя от излъчващата се от него светлина. Това е Божият план. Бог желае всички Негови работници да заемат определените за тях места в делото, което се върши днес.

Живеем сред опасностите на последните дни. Трябва мъдро да развиваме всяка умствена и физическа сила; защото всички сили са нужни за постройката на църквата, която да представя мъдростта на великия Художник. Дадените ни от Бога таланти трябва да се използват хармонично, за да се образува едно съвършено цяло. Бог дава умствените сили, а човек оформя характера! (1904 г., т. 8, с.173,174).

ХРИСТОС – НАША ПРАВДА (Сутрешен разговор с проповедниците, събрани на Генералната конференция в Батъл Крик, Мичиган, 1883 г.; 1892 г., Евангелски работници, с. 411-415)

"Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1 Йоан 1:9).

Бог изисква да изповядваме греховете си и да смиряваме сърцата си пред Него. Но в същото време ние трябва да имаме доверие в Него като нежен Баща, Който не изоставя доверилите Му се. Много от нас живеят чрез гледане, а не чрез вяра. Ние вярваме нещата, които виждаме, но не ценим дадените ни в Божието слово обещания. Не можем да обезславим Бога по-решително от това, да показваме недоверие в казаното от Него и да се съмняваме в сериозните Му намерения за нас, като мислим, че ни мами.

Бог не ни изоставя, защото сме грешни. Ние не бива да грешим и да оскърбяваме Духа Му, но когато се покаем пред Него със съкрушено сърце, Той няма да ни отпъди. Има пречки, които трябва да се премахват. Подхранвани са били недобри чувства, гордост, самонадеяност, нетърпение, роптание. Всички тези чувства ни отделят от Бога. Греховете трябва да се изповядат и в сърцето да се даде място на важната работа на благодатта. Онези, които се чувстват слаби и обезсърчени, могат да станат силни Божии хора и да извършат благородни дела за Учителя. Но те трябва да действат от възвишена гледна точка и да не се повлияват от себелюбиви подбуди.

Заслугите на Христос – наша единствена надежда

Ние трябва да се учим в училището на Христос. Нищо друго, освен Неговата правда, не може да ни даде право на благословенията от завета на благодатта. Отдавна сме желали и сме се опитвали да придобием тези благословения, но не сме ги получили, защото сме мислили, че не можем да направим нещо, за да ги заслужим. Насочвайки погледа си към Исус и вярвайки, че Той е жив Спасител, ние не сме престанали да гледаме на себе си. Не трябва да мислим, че собствената ни благодат и заслуги ще ни спасят; Христовата благодат е единствената ни надежда за спасение. Чрез пророка Си Господ е обещал: "Нека остави нечестивият пътя си и неправедният помислите си; нека се обърне към Господа и той ще се смили за него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро" (Исаия 55:7). Ние трябва да вярваме на голото обещание и да не приемаме чувството за вяра. Когато се уповаваме напълно на Бога, когато

разчитаме на заслугите на Христос като опрощаващ греховете Спасител, ще получим всичката желана помощ.

Гледаме на себе си, сякаш имаме сила да се спасим. Исус умря за нас, защото сме безпомощни да сторим това. В Него е нашата надежда, нашето оправдание, нашата правда. Не трябва да се отчайваме и да се страхуваме, че нямаме Спасител, или пък, че Той не мисли и не е милостив към нас. В същия този момент Той изпълнява службата Си за нас и ни кани да отидем при Него в нашата безпомощност, за да се спасим. Ние Го обезславяме с нашето неверие. Наистина изумително е как се отнасяме с нашия най-добър Приятел, колко малко е доверието ни в Него, а Той може да ни спаси напълно и ни е дал всякакво доказателство за Своята велика любов.

Братя мои, мислите ли, че вашата заслуга ще ви препоръча пред Бога, вярвайки, че първо трябва да се освободите от греха и чак тогава да се доверите на Божията сила за спасение? Ако във вас има такава борба, страхувам се, че няма да спечелите нищо и в края ще се обезверите.

В пустинята, когато Господ позволи на отровни змии да хапят разбунтувалите се израилтяни, на Мойсей бе заповядано да издигне една медна змия и да изиска от всички ухапани да погледнат към нея и да живеят. Но мнозина не виждаха никаква помощ в това определено от Небето лечебно средство. Мъртви и умиращи имаше навред около тях и те знаеха, че без Божествена помощ участта им е определена; но продължаваха да оплакват раните си, болките си, сигурната си смърт, докато силите ги напускаха и очите им се помрачаваха, а биха могли да получат незабавно излекуване.

"Както Мойсей издигна змията в пустинята", така и "Син Човешки бе издигнат, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот". Ако съзнаваш греховете си, не изразходвай силите си да тъжиш над тях, но погледни и живеи. Исус е нашият единствен Спасител. Макар че милиони, които имат нужда да бъдат излекувани, ще отхвърлят Неговата милост, никой, вярващ в заслугите Му, няма да бъде оставен да загине. Макар да съзнаваме безпомощното си състояние без Христос, не трябва да се обезсърчаваме. Трябва да разчитаме на един разпнат и възкръснал Спасител. Бедна, болна от грях, обезсърчена душа, погледни и живеи. Исус е дал думата Си; Той ще спаси всички, които идват при Него.

Елате при Исус и ще получите спокойствие и мир. Вие можете да имате това благословение още сега. Сатана ви внушава, че сте безпомощни и не можете сами да станете блажени. Това е вярно! Вие сте безпомощни. Но издигнете Исус пред Сатана: "Аз имам един възкръснал Спасител. На него се уповавам и Той никога не ще ме остави да се посрамя. В Неговото има аз тържествувам. Той е моята правда и моят венец на радост." Никой да не мисли, че неговото положение е безнадеждно, защото не е така. Вие може да сте уверени, че сте изгубени грешници, но точно поради това се нуждаете от Спасител. Ако имате грехове за изповядване, не губете време. Тези минути са златни. "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1 Йоан 1:9). Гладуващите и жадуващите за правда ще бъдат задоволени, защото Исус е обещал това. Скъпият Спасител! Ръцете Му са протегнати да ни приемат и Неговото велико, обичащо сърце чака да ни благослови.

Някои изглежда мислят, че трябва да минат през известен изпит, да докажат на Бога, че са се реформирали, преди да поискат Неговото благословение. Но тези скъпи души могат да поискат Неговото благословение

още сега. Те трябва да имат Неговата благодат, Духа на Христос, Който да помогне срещу слабостите им, иначе те не могат да формират християнски характер. Исус обича да отиваме при Него такива, каквито сме – грешни, безпомощни, зависими.

Покаянието, както и прощението, са Божии дарове, които получаваме чрез Христос. Точно чрез влиянието на Светия Дух ние се убеждаваме в греховете си, чувстваме нуждата си от прощение. Само съкрушените биват простени, Божият Дух е, Който довежда сърцето до покаяние. Той познава всичките ни слабости и безсилието ни и ще ни помогне.

Някои от идващите при Бога с покаяние и изповед, и даже вярват, че греховете им са простени, все още не се решават да поискат обещанията от Него, както би трябвало. Те не виждат, че Исус е вечно присъстващ Спасител и не са готови да Му поверят грижата за душите си, за да завърши Той започнатото в сърцата им дело на благодатта. Мислят, че се уповават на Бога, но всъщност има голяма доза себеупование. Има разумни души, които разчитат отчасти на Бога и отчасти на себе си. Не се обръщат към Бога да бъдат пазени от Неговата сила, но са бдителни срещу изкушенията и изпълняват известни задължения, за да Му угодят. В този вид вяра няма победи. Такива хора се трудят безцелно. Душите им се намират в постоянно робство и те нямат покой, докато товарът им не се положи при нозете на Исус.

Нужно е постоянно бдение и усърдна, любвеобилна преданост, но те ще дойдат естествено, когато душата е пазена от Бога чрез вяра. Ние не можем да направим нищо, абсолютно нищо, за да се препоръчаме на Божественото благоволение. Никак не трябва да разчитаме на себе си или на добрите си дела; но когато като грешници, грешни същества отидем при Исус, ще намерим покой в Неговата любов. Бог ще приеме всеки, който идва при Него, доверявайки се изцяло на заслугите на един разпнат Спасител. Любовта извира от сърцето. Може да не проявяваме никакъв екстаз в чувствата, но ще имаме едно пребъдващо, тихо упование. Всяко наложено от Христос бреме е леко. Дългът става наслада и жертвата – удоволствие. Пътят, който по-рано е изглеждал обгърнат в мрак, сега се осветява от лъчите на Слънцето на правдата. Това означава да се ходи в светлина, както Христос е в светлина.

ХРИСТИЯНСКО ИЗРАСТВАНЕ (1885 г., т. 5, с.263-267)

Показано ми бе, че са неверни хора, които познават истината, но позволяват светски интереси да поглъщат силите им. Те не допускат, въпреки добрите си дела, светлината на истината да осветява другите. Почти всичката им способност е посветена на това, как да станат умни, вещи хора. Забравят, че талантите им са дадени от Бога, за да бъдат употребени за напредването на Неговото дело. Ако биха били верни на дълга си, печалбата от души за Господа би била голяма; но повечето загиват поради своята немърливост.

Бог зове онези, които познават волята Му, да бъдат изпълнители на Словото. Слабост, полусърдечност и нерешителност предизвикват нападките на Сатана и онези, които допускат тези черти да се развиват, ще бъдат завлечени от вълните на изкушението, без да им се окаже помощ. Всеки, който изповядва името на Христос, е длъжен да порасне до пълния ръст на Христос, живата глава на християнина.

Всички ние се нуждаем от водач за тесните места в живота така, както морякът се нуждае от водач, за да избегне пясъчния нанос или каменистите

места в реката. И къде да се намери този водач? Ние ви посочваме, мили братя, Библията, боговдъхновеното слово, писано от свети мъже. То сочи с голяма яснота и прецизност задълженията на стари и млади. То възвишава ума, смекчава сърцето и придава на духа свята радост. Библията представя един съвършен образец на характера. Тя е непогрешим водач при всички обстоятелства до края на земното пътуване в този живот. Вземете я за ваш съветник, за правило във всекидневния си живот.

Всяко средство на благодатта трябва да се използва прилежно, за да изобилства Божията любов все повече и повече в душата, "...за да изпитвате нещата, които се различават, та да бъдете искрени и незлобни до деня на Христа, изпълнени с плодове на правдата..." (Фил. 1:10,11). Вашият християнски живот трябва да добие силни и здрави размери. Можете да стигнете до високия образец, представен в Свящото писание, и трябва да го постигнете, ако искате да бъдете Божии чада. Не може да стоите на едно място: трябва да вървите или напред, или назад. Трябва да имате духовни познания, "за да бъдете силни да разберете заедно с всичките светии що е широчината и дължината, височината и дълбочината и да узнаете Христовата любов...", за да се изпълните в цялата Божия пълнота" (Ефес. 3:18,19).

Мнозина, които имат интелигентно познание за истината и могат да я защитават с аргументи, не правят нищо за изграждането на Христовото царство. От време на време ние се срещаме с тях, но те не представят никакви нови свидетелства от християнския си опит. Напротив, наблюдава се старата рутина, същото изразяване в молитвата и в увещанията. В молитвите им няма нова нотка; не са по-просветени в Божиите неща, нито вярата им е по-жива. Такива хора не са живи растения в градината на Господа, пуснали нови корени и нови листа в благоуханието на един свят живот. Те не са растящи християни. Имат ограничени възгледи и планове, ума им не се развива, не прибавят нищо ценно в съкровищницата на християнските познания. Силите им не са били впрягани в тази насока. Не са се научили да гледат на хората и на нещата така, както Бог гледа, и в много случаи неосветеното съчувствие е наранявало души и значително е осакатявало Божието дело. Преобладаващата духовна застоялост взема застрашителни размери. Мнозина водят формален християнски живот и твърдят, че греховете им са простени, а в същото време са така лишени от каквото и да било реално познаване на Христос, както са грешника.

Няма граници за усъвършенстването

Братя, ограничено християнско растение ли искате или добър, здрав напредък в християнския живот? Където има духовно здраве, там има и растеж. Божието чадо израства до пълния ръст на мъж и жена с вяра в Христос. Няма граници за неговото развитие. Когато Божията любов е жив принцип в душата, тогава няма тесногръдие, ограничени възгледи; в предупреждения и упреци има любов и вяност; има усърдна работа и готовност за носене на товари и поемане на отговорности.

Някои не желаят да са себеотрицателни в работата. Проявяват явно нетърпение, когато биват замолени да приемат отговорност. "Каква нужда има – казват те – от повече знания и опит?" Това обяснява всичко. Те мислят, че са "богати и обогатени и нямат нужда от нищо", а Небето ги вижда бедни, окаяни, слепи и голи. На такива верният Спасител казва: "... съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота и за да помажеш очите си, та

да виждаш" (Откр. 3:17,18). Самото ви самозадоволство показва, че имате нужда от всичко. Вие сте духовно болни и се нуждаете от Исус като лекар.

В Писанията хиляди бисери на истината лежат скрити от повърхностния изследовател. Мината на истината никога не се изчерпва. Колкото повече претърсвате Писанията със смирени сърца, толкова по-голям ще бъде вашият интерес и толкова повече ще ви се иска да извикате като Павел: "О, колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието у Бога! Колко са непостижими Негови съдби и неизследими пътищата Му!" (Римл. 11:33).

Всеки ден трябва да научавате по нещо ново от Писанията. Ровете се в тях и търсете като за скрито имане, защото те съдържат думите на вечния живот. Молете се за мъдрост и разбиране, за да проумявате тези свети Писания. Така вие ще намирате нова слава в Божието слово; ще чувствате, че сте получили нова и скъпоценна светлина върху теми, свързани с истината, и Писанията постоянно ще добиват нова стойност във вашата преценка.

"Близко е великият ден Господен. Близко е и много бърза" (Соф. 1:14). Исус казва: "Ето, ида скоро." Всякога трябва да имаме предвид тези думи и да постъпваме като хора, които наистина вярват, че идването на Господа е близо, че ние сме чужденци и пришълци на тази земя. Жизнените сили на Божиата църква трябва да бъдат впрегнати в работа за великата цел на себеобновяването; всеки член трябва да е активен служител за Бога. "Защото чрез Него и едните, и другите имаме своя достъп при Отца в един Дух. Затова вие не сте вече странни и пришълци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство, понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос Исус, върху Когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм свят на Господа, в който и вие се вграждате заедно в Духа за Божие обиталище" (Ефес. 2:18-22). Това е една специална работа, която трябва да се извършва "в пълна хармония, в единството на духа и във връзките на мира." Не трябва да се дава място на критикуване, съмнения и неверие...

Скъсвайте земните връзки

Братя, вашият дълг, щастие, бъдеще, ползотворност и окончателно спасение изискват от вас да скъсате нишките на вашата привързаност към всичко земно и тленно. Съществува едно неосветено чувство на симпатия, чието естество е сантиментализъм; то е земно, чувствено. Не малко усилия ще се изискват от вас да го победите и да промените посоката на живота си, защото не сте се свързали със Силата на Израила и всичките ви сили са отслабнали. Сега сте мощно призовани да бъдете прилежни в употребата на всяко средство на благодатта, за да се преобразите по характери, да пораснете до пълния ръст на мъже и жени, вярващи в Исус Христос.

Предстои ни да спечелим големи победи, а ако не ги спечелим, да изгубим едно Небе. Плътското сърце трябва да се разпъне, защото то клони към морална поквара и краят му е смърт. Нищо друго не може да помогне на душата освен животодавните влияния на евангелието. Молете се мощната сила на Светия Дух, с живителна и преобразяваща способност, да падне като електрически ток върху парализираната душа и всеки нерв да трепне от нов живот, възстановявайки целия човек от мъртво, чувствено състояние в духовно здраве. Така ще станете участници на Божественото естество, като ще избегнете развалата, която е в света поради похотта. Тогава в душите ви ще се отрази образът на Този, чрез чиито рани вие се изцелихте.

Христос казва: "Вие сте Ми приятели, ако вършите онова, което съм ви заповядал" (Йоан 15:14). това е наложеното условие, това е тестът, който изпитва характерите на хората. Чувствата често мамят, емоциите не са сигурна гаранция. Защото са променливи и се подчиняват на външни обстоятелства. Много хора биват измамани, разчитайки на чувствени впечатления. Тестът е: Какво ПРАВИТЕ за Христос? Какво жертвате? Какви победи печелите? Една победа над духа на себелюбието, едно противопоставяне на изкушението да се занемари дългът, една победена страст, както и съзнателното, радостно покоряване на волята на Христос – това са много по-големи доказателства, че сте Божие чадо, от проявяваната от време на време набожност и емоционална религия (1886 г., т. 4, с.188).

ВРЕМЕ ЗА ИЗПИТВАНЕ НА ЧОВЕШКИТЕ ДУШИ (1885 г., т. 5, с.273,279 – Вярност в Божието дело)

Точно пред нас е времето, в което човешките души ще бъдат изпитани и слабите във вярата няма да устоят на изпита на онези опасни дни. Великите истини на Откровението трябва да се изучават грижливо, тъй като всички ще имаме нужда от разумно познание на Божието слово. Чрез изучаване на Библията и всекидневно общение с Исус ние ще добием ясни, добре оформени възгледи за индивидуална отговорност и сила за устояване в деня на изпита и изкушението. Човек, чието сърце е свързано с Христос чрез скрити връзки, ще бъде опазен от Божията сила чрез спасителна вяра.

Повече трябва да се мисли за Божиите и по-малко за земните неща. Ако напряга ума си в тази насока, обичащият света последовател може така добре да се запознае с Божието слово, както сега е запознат със светските работи. "Вие изследвате Писанията – е казал Христос, – понеже мислите, че в тях имате вечен живот и те са, които свидетелстват за Мене" (Йоан 5:39). От християнина се изисква да разглежда прилежно Писанията, да се занимава повторно и повторно с истините на Божието слово. Съзнателното невежество по този въпрос поставя в опасност живота и характера му. Заслепява разума и разваля и най-благородните сили. Точно то води до объркване в живота ни. Нашите хора имат нужда да разбират откровенията на Бога; нуждаят се от систематично познаване на принципите на откритата истина, която ще ги подготви за онова, което ще дойде на земята, и ще ги запази да не бъдат отвличани от всеки вятър на учение.

В света скоро ще настанат големи промени, така че всеки ще се нуждае да познае от опит Божите неща. Сатана работи, за да обезсърчава Божиите чада и да разстройва вярата им. Той се опитва по всякакъв начин да внушава съмнения и въпроси относно положението, вярата, плановете на хората, на които Бог е възложил бремето за провеждането на специално дело и които ревностно го вършат. Макар неговите опити да се провалят от време на време, той пак подновява своите атаки чрез хора, които изповядват, че са смирени и богобоязливи, наглед интересувачи се или вярващи в истината за това време. Защитниците на истината очакват свирепа и жестока съпротива от явните си врагове, но тя не е толкова опасна в сравнение с тайните съмнения на хора, чувстващи се свободни да оспорват и да намират грешки в извършваното от Божиите служители. Може да изглеждат смирени, но се лъжат, а лъжат и други. В сърцата им има завист и зли догадки. Те разклащат вярата на народа в тези, в които би трябвало да имат доверие, в тези, които Бог е избрал да вършат Неговото дело; и когато бъдат избличени за поведението си, се чувстват лично

оскърбени. Докато изповядват, че вършат Божието дело, в действителност ще подпомагат врага.

Нищо не е по-нужно в делото от практическите резултати от общуването с Бога. Чрез всекидневния си живот трябва да показваме, че имаме покой и мир в Господа. Неговият мир в сърцето ще блесне на лицето, ще придаде на гласа убедителна сила, на характера, както и на цялото поведение – морална възвишеност. Хората ще познаят, както бе с учениците, че сме били с Исус. Това ще придаде на труда на проповедниците сила, много по-голяма от силата, идваща от въздействието на тяхното проповядване. Човек не трябва да се лишава от тази сила. Общението с Бога чрез молитва и изучаване на Словото не бива да се занемарява, защото в него е източникът на сила за човека. Никоя друга работа за църквата не трябва да замества това (1900 г., т. 6, с.47).

ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ПОГРЕШНИ УЧЕНИЯ (1881 г., т. 5, с.291-296 – Измамливостта на греха)

Незадоволен от Небето, Сатана не изложи оплакването си пред Бога или пред Христос, но отиде сред ангелите, които го смятаха за съвършен, и им разказа, че Бог го бил онеправдал, като предпочел Христос вместо него. В резултат на това злепоставяне и поради симпатията си към него една трета от ангелите изгубиха своята невинност, високото си положение и щастливия си дом. Сатана подстрекава хората да продължат на земята същото дело на завист и ревност...

Бог не е отминал народа Си, избирайки един тук, друг там като единствени достойни за истината. Той не дава на един нова светлина, противоречаща на установената вяра на тялото – църквата. При всяка реформа са се явявали хора с такива претенции. Павел предупреди църквата в своето време така: "От самите вас ще се издигнат човеци, които ще говорят извратно, та ще отвличат учениците след себе си" (Деян. 20:30). Най-голямата вреда за Божия народ вършат онези, които произхождат от тях и разправят изопачени неща. Чрез тях се злослови истината.

Никой да не бъде самонадеян и да не мисли, че Бог му е дал специална светлина, предпочитайки него сред братята. Христос е представен като обитаващ всред народа Си. Вярващите са представени като утвърдени "върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос Исус, върху Когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм свят на Господа, в който вие се вграждате и заедно в Духа за Божие обиталище" (Ефес. 2:20-22). "И тъй, аз, затворник за Господа - казва Павел, - моля ви да се обхождате достойно на званието, към което бяхте призовани със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, като си претърпявате един друг с любов и се стараете в свързката на мира да опазите единството в Духа. Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на званието ви: един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички" (Ефес. 4:1-6).

Това което брат Д. нарича светлина, е на вид безопасно; не изглежда да навреди някому. Но, братя, то е измислица на Сатана, негов разцепващ клин. Опитано е няколко пъти. Някой получава нова и оригинална идея, която, като че ли, не е в конфликт с истината. Човек говори за тази идея и се занимава с нея, виждайки му се красива и важна, тъй като Сатана има власт да фалшифицира

външността. Накрая тя става всепоглъщаща тема, велика точка, около която се съсредоточава всичко друго. Така истината се изкоренява от сърцето.

Едва измамните идеи са се настанили в ума му, и брат Д. започва да губи вяра и да се съмнява в делото на Духа, изявено ни в продължение на години. Той не е човек, който би се радвал сам на това, което вярва, че е специална светлина, без да го предаде и на други. Затова не е безопасно да му се дава възможност за влияние, което би разклатило умовете. Такива влияния отварят врата, през която Сатана ще вкара много заблуди, за да отвлече умовете от важността на истината за това време. Братя, като Христова посланичка ви предупреждавам да се пазите от тези странични ходове, които отвлечат ума от истината. Заблудата никога не е безвредна. Тя не осветява, но води до объркване и разединение. Тя всякога е опасна. Врагът има голяма власт над умовете, не добре укрепени чрез молитва и не установени в Библейската истина.

Съществуват хиляди маскирани изкушения, приготвени за хора, притежаващи светлината на истината. Единствената безопасност за който и да е от нас е да не приемаме никакви нови учения, никакви нови тълкувания на Писанията, преди да бъдат разглеждани от опитни братя. Представете им ги със смиреност и дух на поучение, с искрена молитва и ако те не виждат никаква светлина в тях, подчинете се на преценката им, защото "в многото съветници има безопасност" (Притчи 11:14).

Коварното дело на Сатана

Сатана не спира да работи, но малко хора имат представа за неговите действия и подлост. Божият народ трябва да е подготвен да устоява на коварния враг. Точно от това съпротивление Сатана се плаши. Той знае по-добре от нас границата на своята сила и колко лесно може да бъде победен, ако му се противопоставим. Чрез Божията сила и най-слабият светия е повече от равен на него и на всичките му ангели и ако човек бъде изпитан, ще може да докаже по-голямата си сила. Затова Сатана стъпва безшумно, движенията му са крадливи и нападателните му средства прикрити. Той не смее да се покаже открито, да не би да събуди спящите сили на християнина и да го изпрати при Бога за молитва.

Врагът се приготвя за последния поход срещу църквата. Така се е укрил, че мнозина едва ли вярват, че той съществува, колко по-малко да се убедят в удивителната му дейност и сила. До голяма степен те са забравили неговото минало и когато Сатана напредне с още едно движение, няма да го познаят като своя враг, като онази стара змия, а ще го сметнат за приятел, такъв, който върши добро дело. Хвалейки се със своята независимост, под неговото особено омайващо влияние те ще се покорят на най-лошите импулси на човешкото сърце и ще вярват, че Господ ги води. Ако очите им можеха да се отворят, щяха да видят, че не служат на Бога, а на неприятеля на всяка правда. Щяха да разберат, че независимостта, с която се хвалят, е една от най-тежките вериги, с които врагът може да скове неуравновесените умовете.

Човек е пленник на Сатана и естествено е склонен да следва неговите внушения и да му се подчинява. В себе си той няма сила да се противопостави решително на злото. Само когато Христос пребъдва в сърцето му чрез жива вяра, повлиявайки неговите желания и укрепвайки го със сила от Небето, само тогава този човек ще може да се осмели да се опълчи против такъв страшен враг. Всяко друго защитно средство е напълно безполезно. Само чрез Христос се ограничава силата на Сатана. Тази истина е важна и всички трябва да я разберат. Сатана е зает всеки момент, ходейки насам-натам, обикаляйки нагоре-надолу по земята,

търсейки кого да погълне. Но усърдната молитва на вярата осуetyава и най-големите му усилия. Затова вземете "вярата за щит", братя, "с който ще можете да угасите всичките огнени стрели на нечестивия" (Ефес. 6:16).

Най-лошите ни врагове са тези, които се опитват да унищожат влиянието на стражите на Сионските стени. В тази насока Сатана работи чрез агенти, полагайки особено големи усилия. Планът му е определен и неговите съмишленици работят в съгласие с него. Една нишка на неверие се простира по целия континент и се свързва с църквата на Бога. Нейното влияние подкопава доверието в Божия дух и Божието дело. Този елемент на неверие е тук и работи безмълвно. Внимавайте да не се окаже, че помагате на Божия и на човешкия враг, като разпространявате фалшиви слухове, като критикувате и се съпротивлявате решително.

Чрез измамни средства и невидими пътища Сатана работи, за да закрепи авторитета си и да постави пречки по пътя на Божия народ с цел хората да не могат да се освободят от неговата власт и да не застанат под Христовото знаме. Чрез лъжите си той се опитва да ги привлече и отдалечи от Христос. Неутвърдените в истината сигурно ще попаднат в примката му, а онези, които не може да изкуши, ще преследва, както юдеите направиха с Христос.

Целта на Сатана е да обезслави Бога и за постигането на тази цел той работи с всички неосветени средства. Хората, които стават негови инструменти в това дело, са заслепени и не виждат какво вършат, докато се провинят дотолкова, че да мислят, колко безполезен е всеки опит да се оправят. Така те рискуват всичко и продължават по пътя на беззаконието до горчивия край.

Сатана се надява да въвлече останалата Божия църква в общата гибел, която ще сполети земята. С приближаването на идването на Христос той ще става все по-енергичен и решителен в усилията си да я провали. Тук и там ще се появят мъже и жени, които ще твърдят, че имат нова светлина или ново откровение, същността на което е да разклати вярата в старите гранични камъни. Тези учения не ще устоят на пробата на Божието слово, но хора ще бъдат измамани. Ще се разпространяват фалшиви доклади и някои ще попаднат в тази примка. Те ще повярват слуховете и сами ще ги повтарят. Така ще се съединят в една халка с главния измамник. Този дух не всякога ще се изявява в открита борба срещу изпращаните от Бога вести, но по много начини ще се сее неверие. Всяко фалшиво твърдение храни и подсилва това неверие и по този начин много човешки души ще бъдат отклонени на погрешната страна.

Никога не е прекалено много да бдим против всяка форма на заблуда, защото Сатана постоянно се опитва да отвлича души от истината.